

BAŽNYČIOS TVARKA

 Čia, kaip jūs pasukate—pasukate jį? Taip, m-hm...?... [Tuščia vieta juostoje—Red.] Būkite pasiruošę juos išjungti. Tada, kuomet, aš linktelėsiu galva jums, štai *taip*. Matote? Matote? Ir linktelėsiu galva jums. Jūs... [Brolis klausia: „Kada jūs norite, kad aš tai padaryčiau?“ Kitas brolis sako: „Jis pasakė: „Įjunkti jį““.]

Broliai, mes šį vakarą sušaukėme šį susirinkimą su tikslu, kad sužinotume, kaip valdyti gyvojo Dievo Bažnyčią, kuri, kaip mes tikime, yra šios Bažnyčios dalis.

² Aš noriu, pirmiausia, aš noriu pasakyti, kad mano kelionėse po pasaulį, kiek man žinoma, tai yra viena iš dvasingiausių vietų, kur jūs jaučiate Dievo Dvasią labiau nei bet kurioje kitoje man žinomoje vietoje. Aš turėjau omenyje dar dvi kitas anksčiau buvusias vietas, bet mes—mes lyg daugiau ir nebematome tų vietų; viena iš jų perėjo į organizaciją, o kitoje tarsi įvyko kritimas.

³ Taigi vakar man paskambino ir pasakė, kad jūs visi norite susirinkti ir užduoti man tuos klausimus, kas liečia jūsų pareigas šioje bažnyčioje, ir aš... dėl to ir esu čia šį vakarą, kad... ir kad—kad nustatyti tvarką bažnyčioje, ar perduoti jums tai, kas—kas mano manymu yra esminis dalykas, kad ši bažnyčia toliau gyvuotų.

⁴ Broliai, esu tikras, kad jūs tai suvokiate, nes aš išsaciau pastabą apie tai, kad ši vieta yra dvasinė. Tai nėra pati didžiausia vieta pasaulyje, ir tai nėra, kad pas mus daugiausia šlovinama, daugiausia rėkaujama ir daugiausia šūkaujama, ar daugiausia kalbama kalbomis ir kita, taip nėra, bet tai yra Dvasios kokybė, kuri veikia čia, šioje bažnyčioje. Ir kol kas, aš noriu įvertinti tai ir padėkoti broliui Nevilui ir—ir jums broliams, esantiems čia, patikėtiniams ir diakonams, ir sekmadieninės mokyklos vadovams, ir visiems už—už tai, ką jūs padarėte, padėdami išlaikyti tai tokiu būdu. Tai jau ilgą laiką buvo mano malda ir troškimas nuo pat vaikystės - matyti bažnyčią, sutvarkytą ir palaikomą tokiu būdu.

⁵ Taigi, kai mes pašventinome bažnyčią, aš sakiau jums: „Šiek tiek vėliau, aš turėjau jums kažką pasakyti apie tai, kaip visa tai sutvarkyti, kaip ji turėtų būti valdoma“. Ir jūs pradėjote... išvykus iš čia, mes turėjome tarnautojus ir taip toliau. Bet taigi, brolis Nevilas buvo dar jaunas, ką tik atėjęs į mūsų tarpą, aš pamaniau, kad broliui Nevilui būtų geriau pirma įsitvirtinti Tikėjime, prieš man pristatant tokius dalykus, kokius ketinu pristatyti dabar. Bet taigi, po to kai aš sužinojau, kad jis gerai įsitvirtino Tikėjime ir supranta, koks yra Mokymas, ir—ir atliko

ištikimo Kristaus liudytojo vaidmenį, ir laikosi to, ką mes tikime esant Tiesa, aš manau, kad dabar yra valanda ir būtų tinkamas laikas, kreiptis į jį . . . ir į jus, vyresniusius, apie dalykus čia, bažnyčioje, kad priimtumėte šiuos nurodymus ir atsimintumėte juos, jie yra geriausi, kiek man žinoma, prieš Dievą. Ir tada aš tikiuosi, kad jūs vykdysite šiuos dalykus tokiu būdu, kaip aš jums tai sakau, kadangi kažkas čia turi būti galva. Jūs turite turėti . . .

⁶ Taigi, aš nesistengiu pasisavinti valdžios ar kažką panašaus, bet, suprantate, žmogus ar kas nors, turintis dvi galvas, jis—jis nežino kaip jam eiti. Dievas niekada neturėjo dviejų galvų Savo Bažnyčiai, Jis niekada neturėjo – tai viena galva. Jis kiekvienoje kartoje turi reikalą, kaip mes studijuojame per visus Raštus, visuomet Jis turi reikalą tik su vienu asmeniu. Nes, kai jūs turite du žmones, jūs turite dvi nuomones. Ir viskas turi sueiti į vieną galutinį absoliutą, ir mano absoliutas yra Žodis, Bįblija. Ir kaip pastorius, čia bažnyčioje, mano absoliutas yra Žodis, ir aš noriu . . . Aš žinau, jūs, mūsų broliai, jūs žiūrite į mane, tarsi aš būčiau jūsų absoliutas tam, ką . . . tol, kol aš seku Dievu, kaip Paulius Rašte pasakė: „Jūs sekite manimi, kaip aš seku Kristumi“.

⁷ Ir tuomet aš tikiuosi, kad jūs, broliai, bet kuriuo metu, kai jūs pamatysite, kad aš nukrypstu nuo šio Rašto, ateisite pas mane privačiai ir pasakysite man, kur aš klystu. Man nesvarbu, ar jūs esate vienas iš patikėtinių, ar . . . ar esate prižiūrėtojas, kad ir kas jūs būtumėte, jūs išsipareigoję man, kaip brolis Kristuje, pasakyti man, kai aš esu neteisis Rašto atžvilgiu. Jeigu kyla klausimas, susėskime kartu ir išspręskime jį.

⁸ Ir štai kodėl, aš manau, jūs ši vakarą pakvietėte mane čia, todėl, kad čia yra klausimų, kurie, atrodo, kelia jums abejonių dėl dalykų, kuriuos aš čia turiu—turiu. Taigi, atminkite, broliai, aš nežinau . . . nėra jokio vardo užrašyto ant šių lapelių, bet . . . ir jie parašė, ir aš negaliu . . . aš nežinau, kas juos parašė, bet tai yra klausimai, kuriuos jie turi ir aš esu čia, kad atsakyčiau į juos geriausiai, kiek man tai žinoma.

⁹ Ir atminkite, Dievas žvelgia į mane, norėdamas pamatyti, ar aš pasilieku Žodyje. Ir aš žvelgiu į jus, norėdamas pamatyti, kad jūs vykdote Žodį, suprantate, suprantate, šioje bažnyčioje. Ir išlaikytumėte ją dvasišką, nes, atminkite, kai jūs pradėsite augti Viešpatyje, visos tamsiosios šėtono karalystės jėgos bus nukreiptos prieš jus. Ir jūs turite būti kariai, o ne kaip ką tik priimti naujokai. Jūs dabar esate subrendę kariai ir buvote apmokyti kovoti. Ir šėtonas ateis į jūsų tarpą, ir jei tik jis galės, privers jus ginčytis vienas su kitu. Tiesiog tuojau pat atmeskite jį; jūs esate broliai; ir tai yra priešas. Ir mes esame čia, kad išlaikytume standartą šiame vakaro Šviesos laike, kad, kai pasaulis yra aptemdytas, ir visa bažnytinė karalystė įeina į Bažnyčių Tarybą. Ir netrukus ant šių durų jie bandys pritvirtinti

užrašą: „Uždaryta!“ Ir tuomet mums teks susitikti kitose vietose, kadangi vieną iš tų dienų jie tikrai uždarys šias bažnyčias, jeigu mes nepriimsime žvėries ženkle. Ir mes priklausome nuo to, ar liksime ištikimi Dievui, kol mirtis mus išlaisvins, ir tai ką mes ir ketiname daryti.

¹⁰ Dabar, tiesiai į... Ir aš norėčiau paprašyti, jeigu kada nors iškils klausimų dėl šių dalykų, kad ši garsajuostė būtų paleista šios bažnyčios nariams, suprantate, jūsų susirinkimuose, ar prieš susirinkimą, tiesiog prieš prasidedant susirinkimui. Įjunkite šią garsajuostę ir paklauskite! Ir tegul susirinkimas čia supranta, kad šie vyrai yra išpareigoję Dievui, kaip ir savo priesaika šioje bažnyčioje, kad padėtų laikytis šių principų. Jūs galbūt su jais nesutiksite; ir jei aš leisiu jums tai daryti, tuomet aš nesutiksiu su jumis. Mes kažkur turėtume turėti kokį tai šaltinį, kur būtų esminis principas. Ir geriausia, ką aš žinau, aš pateikiu tai po Šventąją Dvasią, leisdamas, kad Ji būtų mano Esminiu principu. Ir tegul ši garsajuostė būna jūsų esminiu principu šiuose klausimuose.

Taigi, pirmas klausimas:

220. Kaip bažnyčia turi elgtis, kai prašoma finansinės pagalbos... maistui ir drabužiams? Kokių—kokių imtys veiksmų, ką—ką turėtų daryti bažnyčia?

¹¹ Taigi, mes suvokiame, kad bažnyčia yra atsakinga už savuosius, už savo narius čia, bažnyčioje, mes esame visiškai atsakingi, tol kol mes turime poreikius, kad patenkinti juos. Mes esame atsakingi už savuosius, tai yra, už pastovius, nuolatinius bažnyčios narius, kurie ateina čia ir šlovina kartu su mumis. Mes esame išpareigoję jiems, kaip savo broliams ir seserims, kurie įrodė, kad yra šio mūsų susirinkimo nariai.

¹² Taigi, mes suvokiame, kad ši vakarą yra milijonai žmonių, neturintys maisto, neturintys drabužių, ir mes mielai norėtume padėti visam jų būriui, padaryti viską, ką mes galime; bet finansškai mes negalime to padaryti, mes negalime aprūpinti viso pasaulio. Bet mes esame išpareigoję pasirūpinti savaisiais. Ir tame, aš manau, tuomet jeigu mums liktų ko nors, ką jūs norėtumėte skirti žmonėms, kurie nėra šios bažnyčios nariai, ką nors, ką jūs norėtumėte jiems padovanoti, tai turėtų būti suderinta su diakonų taryba.

¹³ Diakonai yra tie, kurie—kurie turi susidurti su šia opozicija, ar, tiksliau, su šia problema; kadangi tai Biblijoje, kai kilo ginčas dėl maisto, drabužių ir taip toliau, Darbų Knygoje, dėl to jie pasikvietė apaštalus, ir jie pasakė: „Išsirinkite iš savųjų septynis vyrus, turinčius gerą vardą, pripildytus Šventąja Dvasia, kad jie pasirūpintų šiais dalykais. Kadangi mes patys toliau atsidsime Dievo Žodžiui ir maldai“.

¹⁴ Ir tai ne pastoriaus pareiga rūpintis... maistu ir taip toliau. Tai turėtų daryti diakonai. Tai turi daryti ne patikėtiniai, bet

diakonai. Ir tuomet tai turėtų būti . . . Prisimenate Biblijoje, jie teikdavo pagalbą saviesiems, graikams ir—ir žydams, kur kilo ginčas, kad vieni gaudavo šiek tiek daugiau nei kiti, bet tai buvo žmonės, kurie pardavė visą savo turta ir atidavė tai bažnyčiai, dėl paramos, kad paskui būtų padalyta jiems po lygiai. Ir ten kilo nedidelis ginčas, ir štai kur mes gavome pirmuosius diakonus. Ir visa tai - yra viena iš jų pareigų.

¹⁵ Aš manau, kaip dėl mūsų, dėl savo žmonių, mes turėtume jais pasirūpinti. Ir bet koks skundas turėtų būti pateiktas diakonų tarybos pirmininkui, ir tuomet diakonų tarybą turėtų jį išnagrinėti ir pažiūrėti, ką jie gali dėl to padaryti. Ir visi tie dalykai, dėl drabužių, maisto ir finansinės pagalbos ar kas tai bebūtų, turėtų pereiti pro diakonus. Tada diakonai, kai jie nusprendžia, kad jie yra—kad jie yra . . . ką jie ketina dėl to daryti, tuomet tai turėtų būti pateikta išdininkui, kad sužinotų, ar išdininkas šiuo metu gali sumokėti šią tam tikrą finansinę sumą, ar—ar nupirkti tuos drabužius, ar kas tai būtų, kas su tuo susiję. Bet diakonų taryba turėtų spręsti tai, ir tuo neužsiima patikėtiniai ar pastorius. Tai apskritai yra diakonų reikalas.

Taigi, dabar antras klausimas.

221. Ar pakanka atvirai pasakyti nuo sakyklos, kad kalbos ir išaiškinimai turėtų būti išsakomi dar prieš tarnavimą?

Tai antrasis klausimas ant šio popieriaus lapelio, kurį aš čia turiu, šioje nedidelėje kortelėje.

¹⁶ Taigi, tai susiję su vietiniu pastoriumi, suprantate. Kadangi jis—jis, galiausiai yra atsakingas už dvasinę dalį, jis yra viso to galva. Diakonai yra bažnyčios policininkai, kad palaikytų tvarką ir pasirūpintų šiais dalykais, ir maitintų vargšus, ir taip toliau. Patikėtiniai yra atsakingi už finansus ir už pastatą; štai kuo jie turi rūpintis. Bet pastorius yra atsakingas už dvasinės dalies priežiūrą, ir tai atitenka jums, broli Nevilai.

¹⁷ Taigi . . . prieš kurį laiką, kai buvo nustatyta tvarka bažnyčioje. Aš tikiu kalbėjimu kalbomis ir jų išaiškinimu, ir visomis puikiomis dvasinėmis dovanomis, kurias Dievas paskyrė bažnyčioje. Tačiau mes gyvename tokią dieną, tiesiog kaip tai buvo Biblijos laikais, kur bažnyčios . . . Taigi, atkreipkite dėmesį, Paulius, jis įkūrė Efezo bažnyčią, Efezo bažnyčia, kuri buvo gerai išitvirtinusi bažnyčia. Ar jūs atkreipėte dėmesį? Mes tikime, kad Paulius, ir jis pats tai pasakė, kad jis mokėjo daugelį kalbų, ir mes žinome, kad jis turėjo kalbų dovaną. Ne tas, kurias jis buvo išmokęs, bet tas, kurios jam buvo duotos dvasiškai, kadangi, kaip jis tai kalba Korintiečiams. Ir kad sutaupyčiau laiko, aš neimsiu iš Biblijos, kad perskaityti tai jums, kadangi tai užtęs mūsų—mūsų buvimą čia šį vakarą, nes aš neturiu daug laiko. Ir dabar . . . bet tik tam, kad jūs galėtumėte aiškiai pamatyti.

¹⁸ Taigi, Paulius nė karto nėra kalbėjęs Efezo bažnyčiai ar Romos bažnyčiai, ar bet kuriai kitai iš tų bažnyčių, apie jų

dvasines dovanas, apie tai, kaip jas sutvarkyti. Tačiau jam teko nuolat apie tai kalbėti korintiečiams, kadangi jie nuolat kėlė šį ginčytiną klausimą. Ir Paulius, atėjęs pas juos, pasakė, jeigu jie išsiaiškina, jog vienas turi kalbas, ir kitas turi psalmę, ir jis dėkojo Viešpačiui už visas puikias jų dovanas ir panašius dalykus. Ir jeigu jūs atkreipsite dėmesį, Korintiečių pirmame skyriuje ar antrame, Paulius kalbėjo jiems, kas jie poziciškai buvo Kristuje, kaip jis . . . jie poziciškai buvo Kristuje.

¹⁹ Po to, kai jis jiems tai pasakė, tuomet kaip tėvas, jis gerai jiems įkrėtė, ir tarė: „Aš girdžiu, kad tarp jūsų yra ginčų ir girdžiu, kad girtaujate prie Viešpaties stalo“. Jis nesakė, kad jie nėra krikščionys; ir jūs, broliai, nedarykite to, nesakykite, kad jie nėra krikščionys, bet tokiu būdu jie elgėsi Dievo namuose. Štai kas yra.

²⁰ Taigi, aš pasakyčiau tai, ką pasakė senųjų laikų Paulius, kad: „Kai jūs susirenkate kartu, jei vienas kalba, tegul kitas išaiškina. Jei nėra išaiškintojo, tuomet tylėkite. Bet jeigu ten yra išaiškintojas . . .“

²¹ Taigi, aš stebėjau bažnyčią čia, ir mačiau, kaip jūs augate, ir mačiau daugelį dvasinių dovanų, veikiančių jūsų tarpe. Atvirai kalbant, kartą man teko ateiti pas brolių Nevilą su Žodžiu iš Viešpaties, kad pataisyčiau jį dėl kai ko, ką jis darė.

²² Ir jeigu aš . . . jeigu Viešpats . . . Šventoji Dvasia padarė mane Kaimenės prižiūrėtoju, tuomet tai yra mano pareiga, kad pasakyti jums Tiesą. Ir aš esu labai dėkingas broliui Nevilui, kad jis išsiklausė į Tiesą. Aš galiu sakyti tik Tai, ką Jis man sako.

²³ Taigi, tame, aš pastebėjau, kad jūsų bažnyčia auga, ir atkreipiau į tai dėmesį. Ir bažnyčioje, čia taip buvo anksčiau, ir mes—mes norime, kad vėl tai būtų.

²⁴ Taigi, jeigu jūs neseksite, kai kūdikiai . . . Pirmas dalykas, kurį kūdikis daro, tai - bando kalbėti, kai jis dar negali kalbėti. Suprantate? Jis daug burbuliuoja ir triukšmauja, ir— ir taip toliau, bet jis mano, kad jis tiesiog . . . jis tuo metu neleidžia kalbėti pamokslininkui. Na, mes randame, kad tai ne tik žemiškame gyvenime, bet mes randame, kad tai taip pat ir dvasiniame gyvenime. Tai - *mažylis*. Ir jeigu jūs bandysite pataisyti tą kūdikį ir šiek tiek pliaukštelėti jam, kadangi jis „guguoja“ ir bando kalbėti, jūs sugadinsite vaiką. Suprantate, ir jūs sužeisite jį. Ir geriausia yra, tai leisti tam kūdikiui šiek tiek paaugti, kol jis iš tikrųjų galės teisingai ištarti žodžius, ir tuomet pasakykite jam, *kada*. „Ne tada, kai tėtis kalba ar kai mama kalba“. Bet kai yra tinkamas laikas, tuomet jis tegul ir kalba. Ar jūs suprantate mane? Taigi, leiskite jam kalbėti, kai ateis jo laikas kalbėti.

²⁵ Taigi, jeigu aš kada ir turėjau ką nors, kas buvo dyglys mano kūne, susirinkime, tai kas nors atsistoja, kai aš kalbu, ir tuomet išsako pranešimą kalbomis ir sustabdo Dvasią. Aš ką

tik iš susirinkimo Niujorke, ir buvau skirtingose vietose, kur tarnautojai leidžia, kad tai tęstušį, kartas nuo karto, ir tai ne kas kita kaip—kaip tik sumaištis. Suprantate, kai Dievas plėtoja vienos krypties mintį, Jis . . . tai būtų—tai būtų . . . Jis sužlugdytų Savo Paties tikslą, jeigu Jis bandydamas perteikti tam tikrą mintį jums, susirinkimui, padaro kvietimą prie altoriaus ir kažkas įsiterpia.

26 Pavyzdžiui, štai taip. Mes sėdime prie stalo, kalbamės ir mes kalbame apie Viešpatį. Ir jaunėlis, labai greitai pribėga prie stalo, atitraukia visą dėmesį nuo to, ką mes darome, ir šaukia, rėkia: „Tėti! Mama! Tai bent! Tai bent! Aš ką tik pelniau tašką komandoje! Ir mes darome visą *šitą, tą* ir *ana!*“ Ir kai mes tiesiog kalbėjome tikrai šventa tema. Taigi, kai jis pelnė tašką, viskas gerai; beisbolo rungtynėse, tai viskas gerai. Bet jis nesilaiko tvarkos, kai jis pertraukia pranešimą, apie kurį mes kalbame. Tegul jis palaukia, kol ateis jo laikas, ir tuomet tegul pasako mums, ką jis veikė beisbolo rungtynėse.

27 Taigi, lygiai tą patį šiandien mes randame ir su dovanomis. Štai kodėl Dievas negali patikėti žmonėms daugiau dvasinių dovanų, jie nežino kaip jas valdyti. Štai kokia yra problema šiandien, dėl šios priežasties mes neturime daugiau, nei mes turime.

28 Ir mes randame, kad yra daug dvasinių dovanų pamėgdžiojimo. Tačiau aš nemanau, kad *taip yra* čia, mūsų bažnyčioje. Aš esu dėkingas už tai. Aš nemanau, kad tai apskritai yra pamėgdžiojimas. Aš tikiu, kad mes turime tikras dovanas, bet mes turime žinoti, kaip valdyti tas dovanas.

29 Ir tuomet, kai jūs pradėsite daryti ką nors gero, . . . Tiesiog lygiai taip, kaip jūs dirbote pas darbdavį, ir pradėjote savo pirmą darbą, ir noriai vykdėte įsakymus, tada darbdavys pasitiki jumis, ir visą laiką kels jus į aukštesnes pareigas.

30 Taigi, aš tikiu, kad atėjo laikas Branhamo bažnyčiai, sužinoti, kaip . . . priimti dovanas, kurias Dievas duoda mus, kad Dievas galėtų patikėti mums kažką dar didingesnio, nei tai, ką mes turime. Bet mes negalime eiti toliau . . . ir jūs matote žmogų, kuriam visada reikia sakyti ir visa kita. Ir atminkite: „Pranašų dvasia yra pavaldi pranašui“, - sako Raštas. Kai jūs matote vyrą, kurį turite pataisyti, ar moterį, ir tas asmuo išeina iš tvarkos, ir tuomet jūs sakte jam Rašto Tiesą, tai rodo, kad dvasia, esanti ant jų, nėra iš Dievo. Kadangi Biblijoje pasakyta: „Pranašų dvasia, - ar, - pranašaujanti“, tai - liudijimas, pamokslavimas, kalbėjimas kalbomis, ar kas tai bebūtų, nes kalbų išaiškinimas yra pranašystė. Taigi, tai yra pavaldus pranašui ir Žodis yra pranašas. Taigi, mes—mes matome, kad tai išeina iš tvarkos, kai vyras ar moteris pašoka ir išsako pranešimą, nesvarbu, kad ir kaip jie norėtų tai padaryti, kol pamokslininkas yra už sakyklos.

³¹ Taigi, aš tai siūlau Branhamo bažnyčiai, kad mūsų—mūsų dovanos, kurias mes randame . . . Ir mes čia turime labai puikių žmonių, turinčių dovanas. Taigi, kiekviena iš tų dovanų yra atskira tarnystė. Jos - dovanos, lygiai taip pat, kaip pamokslavimas yra dovana, kaip išgydymas yra dovana, kaip kiti dalykai, yra dovanos - tai yra dovanos, jos yra atskiros tarnystės. Ir kiekvienam žmogui yra įsakyta laukti jo asmeninės tarnystės.

³² Todėl tegul Branhamo bažnyčia štai taip ir veikia, dienomis, ypač šiomis dienomis, kai mes turime tiek daug (aš nenoriu to sakyti, bet), tiek daug apsimestinumo. Mes nenorime apsimestinumo. Joks žmogus, joks sąžiningas asmuo nenori turėti apsimestinumo. Mes . . . Jeigu mes ne . . . negalime turėti tikrojo, tuomet neturėkime jokio, palaukime, kol mes gausime tikrąjį. Taigi, aš manau, kad jūs—jūs sutikssite su tuo. Mes nenorime nieko apsimestinio. Broliai, mes negalime pradėti kažkuo, kas yra apsimestinio ir palikti šį pasaulį. Mes turime turėti tai, kas yra tikra, o ne tai kas apsimestinio. Jeigu mes to neturime, palaukime, kol gausime, ir tuomet galime kažką kalbėti apie tai. Suprantate?

³³ Dabar, aš pasakyčiau: tegul visi tie vyrai ir moterys, kurie kalba kalbomis ir pranašauja, ir išsako pranešimus . . . Ir aš—aš tikiu, kartu su jumis, kad jie yra tikri. Taigi, Biblijoje pasakyta: „Įrodykite viską; ir tvirtai laikykitės to, kas yra gera“. „Nes mikčiojančiomis lūpomis ir kita kalba Aš kalbėsiu šiai tautai, tai yra poilsis, kur Aš pasakiau, kad jie turi įeiti“, - Izaijo Knygoje.

³⁴ Taigi, aš siūlau tai padaryti, kad šventykloje vienu metu tarnautų tik viena dovana, nes tai vėl sugražina mus prie tvarkos, ką aš ir bandau pasakyti: jeigu vienas kalba, tegul pranašo dvasia būna pavaldi pranašui. Ar jūs suprantate? Dabar, tegul tie, kurie turi tarnystę Kristaus Kūnui . . . Ir taigi, tai buvo pasakyta, dabar tegul tai bus ir įvykdyta. Tegul tie, kurie turi tarnystę Kristaus Kūnui, laukia savo tarnystės, kadangi tai yra Kristaus tarnystė bažnyčiai. Bet jūs negalite, visi tarnauti tuo pačiu metu, vienu metu turi būti vienas.

³⁵ Branhamo bažnyčioje štai taip ir turėtų būti. Tegul tie, kurie kalba kalbomis, ir tie, kurie išaiškina kalbas, ir tie, kurie turi pranašystę, kuri turėtų būti perduota bažnyčiai, tegul jie anksti susirenka kartu . . . prieš prasidedant susirinkimui, tegul jie susirenka kartu į paskirtą patalpą, ir laukia Viešpaties tarnystės.

³⁶ Kaip ir pats pastorius turi tai padaryti, prieš jam išeinant į auditoriją; jis turi paimti Bibliją, studijuoti tyloje, Dvasioje, savo kambaryje, ir būti pateptu, kad galėtų išeiti prieš auditoriją ir kalbėti. Jeigu taip nėra, jis bus sumišęs, kai išeis ten. (Tegul kiekvienas vyras ir kiekviena moteris, turintys dvasinę dovana, ateina prieš Viešpatį.) Ir kadangi pastorius turi vieną tarnavimą,

jis yra pranašas; angliškas žodis „*pamokslininkas*“, reiškia „pranašas“, tai yra Žodžio skelbėjas.

³⁷ Tegul tie, kurie turi tarnavimus, kuris turėtų būti kieno tai dalis, pavyzdžiui, vienas turi kalbėjamą kalbomis, ir kitas - išaiškinimą, jie *kartu* laukia savo tarnystės. Jie negali pasilikti atskirame kabinete ir kalbėti kalbomis, o paskui ateiti ir pasakyti kitam tai, ką jis kalbėjo, kadangi jis turėtų turėti ir kalbas, ir išaiškinimą. Suprantate? Taigi, jeigu jis tai turi, labai puiku, mes norime tai priimti. Ir mes norime, kad bažnyčia gautų naudos iš tų dovanų, kurios yra mūsų bažnyčioje. Dievas atsiuntė jas mums, ir tai yra. . . mes norime, kad mūsų bažnyčia gautų naudos iš šių dvasinių dovanų. Taigi, tegul žmogus, kuris kalba kalbomis, ir tas, kuris išaiškina, ir tas, kuris pranašauja, tegul jie susirenka dar prieš susirenkant bažnyčiai. Tegul jie susitinka kambaryje, laukdami tarnavimo iš Viešpaties bažnyčiai. Ar tai suprantama?

³⁸ Ir tuomet, štai taip, jeigu brolis Nevilas, sako, na, dabar leiskite, atleiskite man, leiskite man pasakyti tai: Jeigu brolis Kolinsas kalba kalbomis, ir brolis Hickerson išaiškina, tuomet jie *kartu* tarnauja bažnyčiai. Taigi, tai nėra brolio Nevilo tarnystė; tai yra *jūsų* tarnystė bažnyčiai. Aš pateikiu tai kaip pavyzdį. Tuomet jūs, broliai, turėtumėte būti lygiai taip pat suinteresuoti, kad jūsų tarnystė užimtų tą pačią vietą Dievo namuose, kaip ir pastorius suinteresuotas dėl savosios, nes jums lygiai taip pat yra svarbu tai daryti. Bet jūs negalite to daryti patys vieni atskirame kambaryje, jeigu *jūs* kalbate, o *jūs* išaiškinate, tai jūs turite susirinkti kartu. Taigi, susirinkite kartu bažnyčioje, kur nors kambaryje, nes jūs turite asmeninę tarnystę. Tai nėra atvira tarnystė, ji tam, kad padėti bažnyčiai. Suprantate? Tai kažkas, kas gali padėti bažnyčiai, bet tai neturi būti atliekama pagrindiniame susirinkime, tik tokiu būdu, kaip aš ruošiuosi jums pasakyti, kaip tai turi būti atlikta. Suprantate? Tuomet, kad ir ką kalbą brolis Kollins, ir brolis Hickerson pateikia išaiškinimą, kaip pavyzdį, tada tegul *Koks nors* brolis tai užrašo, kas tai yra. Ir tuomet, jei tai ateina. . .

³⁹ Taigi, mes visi žinome, kad Viešpats ateina, mes tai žinome. Ir jeigu brolis Nevilas kiekvieną vakarą atsistotų ir sakytų: „Štai Viešpats ateina! Štai, Viešpats ateina!“ tai būtų gerai, suprantate. Bet jis kalba tai (pastorius) nuo pakyls, nes jis turi tam skirtą Žodį. Ir jeigu jis yra pastorius, pranašas bažnyčiai. . . ar greičiau, pastorius, jis turi nagrinėti Viešpaties Žodį ir pasakyti jums, kas yra parašyta Viešpaties Žodyje apie Viešpaties atėjimą, ir tuo jūs būsite išpėti. Kitais atžvilgiais, tarnavimas (bažnyčiai), su kuriuo jis neturėtų jokio ryšio, yra kalbos, kalbų išaiškinimas (kas yra pranašystė), ar kalbėtų pranašas, tai yra kažkas, ko nėra parašyta Žodyje. Tai, kas parašyta Žodyje - *jis* turi atnešti tai; bet tai, kas neparašyta Žodyje - yra tai, ką *jūs* turite jam pasakyti. Kaip, pavyzdžiui,

„Pasakyk broliui Veeler, TAIP SAKO VIEŠPATS: „Rytoj, jo smėlio duobėje, tegul nelipa į ją, nes ten apsivers sunkvežimis“, ar kažkas panašaus, ir tai turi įvykti. Ir jūs tai pasakėte, ir jis išaiškino tai, ir tuomet padėkite tai ant pakylos, kai jūsų tarnavimas pasibaigė, tada, vakare, po to kai bažnyčioje (himnas) pradės dainuoti ir taip toliau; jeigu tuomet jūsų tarnystė pasibaigė, tegul jie išėina su ta pranašyste, kuri buvo duota.

⁴⁰ Ir aš nemanau, kad mes turime. . .Arba jeigu jūs turite, pateikite tai ten. Kai tie žmonės susitinka kartu, tegul pirma ateina tie, kurie turi išmintį. Kadangi, suprantate, jeigu vienas kalba kalbomis ir pateikia išaiškinimą atitinkamai pagal Raštą, tai negali būti priimta, nebent tai bus dviejų ar trijų žmonių paliudyta, dar du ar trys liudytojai, suprantate, turi tai paliudyti, jog jie tiki, kad tai yra Viešpaties Žodis. Kadangi. . .Ir kartais šiose mažesnėse tarnystėse, kaip ir bet kurioje kitoje tarnystėje, jūs sutinkate dvasias, kurios yra klaidingos; suprantate, jos įskris ten. Ir mes to nenorime. Ne. Mes norime, kad šie tarnavimai būtų pasiruošę, kad juos atskleistų, jeigu pririektų atskleisti, nes viskas, kas iš Dievo, gali. . .jūs nesijaudinkite dėl to, kad tai bus atskleista, aš turiu omenyje, kad tai—tai atlaikys išbandymą, jei tai yra iš Dievo.

⁴¹ Lygiai kaip ir pastorius, jeigu kas nors meta jam iššūkį dėl Žodžio, jam nereikia dėl to atsitraukti, jis tiksliai žino, apie ką jis kalba: „Ateikite čia“. Suprantate? Ir taip pat su šiomis kitomis tarnystėmis, turi būti tokiu pat būdu.

⁴² Taigi, jeigu—jeigu vienas kalba kalbomis ir perduoda pranešimą. . .Taigi, kai kurie žmonės kalba kalbomis, kai jie tiesiog „ugdo save“, - Biblijoje pasakyta, kad jie tiesiog puikiai leidžia laiką. Jie kalba kalbomis, jie išgyvena. Ir jie *kalba* kalbomis, jie iš tikrųjų kalba kalbomis, ir tai daro Dvasia. Bet jeigu jie sėdi ten auditorijoje, kalba kalbomis, tiesiog ugdo save, tuomet tai nėra naudinga bažnyčiai; vyras ugdo save, ar moteris, ar kas daro tai. Suprantate?

⁴³ Kalbėjimas kalbomis yra Dievo dovana ugdymui, kaip Paulius sako Rašte, kad tai skirta bažnyčios ugdymui. Taigi, tai turi būti kokia tai tiesioginė Dievo žinia bažnyčiai, nesusijusi su tuo, kas parašyta čia, Biblijoje. Suprantate? Tai kažkas, kas. . .

⁴⁴ Jeigu jūs paklaustumėte manęs: „Broli Branhamai, kaip aš turiu būti pakrikštytas?“ Aš galiu jums greitai atsakyti. Jums nereikia kalbėti kalbomis ir pasakyti tai man, tai parašyta tiesiai čia, Biblijoje, ką daryti. Suprantate? Man nereikia. . . jums nereikia užduoti jokių klausimų apie tai ir prašyti, kad kas nors kalbėtų kalbomis ir pasakytų jums. Suprantate, tai jau parašyta.

⁴⁵ Bet jeigu jūs klausiate: „Broli Branhamai, ką aš turiu daryti? Aš turiu priimti sprendimą, ar man lankyti šią bažnyčią, ar

eiti į kitą bažnyčią“, ar kažką panašaus. Arba: „Ar aš turėčiau daryti *tą, aną?*“ Taigi, tai turi ateiti iš Dievo. Suprantate, Dievas turi mums tai pasakyti. Bet tai turėtų ateiti per kitą tarnystę, kadangi Žodis nesako: „Tegul Ormanas Nevilas palieka Branhamo bažnyčią ir eina į Fort Wayne Evangelijos bažnyčią“. Suprantate, tai nepasakytą čia, Žodyje, suprantate, taigi, štai dėl ko yra tos dovanos.

⁴⁶ Panašiai kaip, kad žmogus ateina čia ir klausia: „Ar jūs tikite Dievišku išgydymu?“ Mes pamokslaujame tai, mes tikime tuo, mes tikime patepimu, aliejumi.

⁴⁷ Bet štai kažkoks žmogus sako, kad jis: „Negali pereiti per tai, kas nutiko?“ Tuomet, tam prireiks Dievo, per kalbėjimą kalbomis, išaiškinimą, per pranašystę, ar koku nors būdu, kad nužengtų į to žmogaus gyvenimą ir ištrauktų tą dalyką, kurį jis yra padaręs, ir pasakytų jam apie tai. Tai tarnavimas, kuris nepriklauso pastoriumi, jis priklauso šioms patarnaujančioms dovanoms, bet jos neturi būti atliekamos ten, auditorijoje. Suprantate?

⁴⁸ Taigi, Pauliui nė karto nereikėjo nieko sakyti—sakyti Efezo bažnyčiai apie tai, jie buvo tvarkoje, nei Romos bažnyčiai, ar kitoms bažnyčioms; vien tik Korinto bažnyčiai, ir jie niekada nesugebėjo... Taigi, Paulius tikėjo kalbėjimu kalbomis. Jis turėjo kalbėjimą kalbomis Efezo bažnyčioje, kaip ir Korinto bažnyčioje, suprantate, bet Efeziečiams jis galėjo kalbėti didesnius dalykus nei tik, kad kalbėjimas kalbomis, kalbų išaiškinimas.

⁴⁹ Taigi, tuomet jeigu kas nors užrašo pranešimą, kuris buvo pasakytas kalbomis ar buvo pateiktas per pranašystę, ir padeda ant pakyls, pastorius turi perskaityti jį dar prieš tarnavimo pradžia, „TAIP SAKO VIESPATS“, iš tų žmonių, kurie kalbėjo ir išaiškino. Ir jei tai įvyksta būtent taip, kaip pasakė išaiškinimas, mes pakeliame savo rankas ir dėkojame Dievui už Jo Dvasią, esančią tarp mūsų. Jeigu tai neišsipildo, tuomet daugiau to nedarykite, kol ta piktoji dvasia išeis iš jūsų. Dievas nemeluoja, Jis visuomet yra tiesa.

⁵⁰ Tuomet, suprantate, jūs jau esate pakankamai suaugę, kad elgtumėtės kaip vyrai, o ne kaip vaikai („gu, gu, gu“), jūs turit turėti tam tikrą prasnę.

⁵¹ Tegul dabar bažnyčia, kaip ji ateina į tvarką, tegul ateina į *šią* tvarką. Jeigu vienas pranašavo... Jeigu tarp jūsų ateis nemokytas ir jūs kalbėsit kalbomis, tai jūs būsit jam barbaras, jis nežinos, apie ką jūs kalbate. Suprantate? Ir iš tiesų mūsų dienomis, kai buvo tiek daug painiavos dėl viso to, tai tampa suklypimo akmeniu. Bet tegul vienas kalba kalbomis, o kitas išaiškina ir perduoda pranešimą, ir tegul būna perskaityta tiesiai čia, nuo pakyls, tai kas turi įvykti, ir tuomet tegul tai įvyksta, jūs pamatysite, kas įvyks. Pasakyk jiems, kad: „Rytoj *tam tikru*

laiku, - ar, - kitą savaitę *tam tikru* laiku, įvyks *tam tikras* dalykas“, tada tegul ten sėdintis netikintysis klausosi to ir mato, kaip tai išpranašauta, dar prieš tai įvykstant. Tuomet jie žinos, kokia dvasia yra tarp jūsų, tai bus Dievo Dvasia. Tai, ką Paulius pasakė: „Tada, jeigu vienas gali pranašauti ir apreikšti slaptus dalykus, argi visas susirinkimas neparkris, ar netikintysis, ir sakys: „Dievas yra jų tarpe?“ Suprantate? Kadangi negali būti . . .

⁵² Bet dabar mes nenorime. . . „Kai mes buvome vaikai, - Paulius pasakė, - aš elgiausi kaip vaikas, - jis ten kalbėjo korintiečiams, - aš kalbėjau kaip vaikas“. Jis turėjo vaikišką protą. „Bet kai aš tapau suaugęs, aš atidėjai į šalį tai, kas vaikiška“.

⁵³ Taigi, aš sakau jums visiems, suprantate. Taigi, prieš keletą metų jūs buvote vaikai, žaisdami su šiomis dovanomis pirmyn ir atgal. Bet jūs jau ilgą laiką mokėtės mokykloje, laikas būti vyrais, o ne naudoti jas tik žaidimams. Šios dovanos, jos yra šventos, jos yra iš Dievo, ir jūs nežaidžiate su jomis. Leiskime Dievui jas naudoti. Tai tokia turi būti jūsų tarnystė. Tokiu būdu Branhamo bažnyčia turėtų būti pastatyta tarnavimui. Ir—ir jei dėl to kyla klausimų, bet kuriuo metu, tegul ši garsajuostė būna kaip liudijimas, kad taip turi būti daroma Branhamo bažnyčioje.

⁵⁴ Jei ateitų nepažįstamas, nes pas jus jų nuolat pasitaiko, kadangi tai yra tarpdenominacinė bažnyčia, ateina žmonės, kurie nėra gerai apmokyti, jie to neturi, jie nežino nieko geresnio. Ir jų pačių pastorius, jie tuoj pat pašoks ir pertrauks jo pamokslą, ir sužlugdys kvietimą prie altoriaus, ir kalbės kalbomis ir panašūs dalykai. Jūs esate geriau apmokyti žmonės nei tai. Suprantate? Tuomet po tarnavimo jeigu jis tampa nepaklusnus, tada tai diakono darbas nueiti pas juos. Tegul to nedaro jūsų pastorius, nebent atsitinka taip, kad toje vietoje nėra diakono, bet diakonas turėtų tuo pasirūpinti. Suprantate?

⁵⁵ Taigi, po tarnavimo. . . Jeigu asmuo tiesiog pakyla ir pateikia pranešimą, pastorius, jeigu jis nori stabtelėti minutėlei ir tęsti toliau, labai gerai, suprantate, tai pastoriaus reikalas. Bet tada, iš karto, prieš asmeniui išeinat iš pastato, tegul diakonas nusiveda jį į šalį ir pasikalba su juo apie tai.

Ir jeigu jie tuo abejoja, duokite jiems šią garsajuostę ir pasakykite: „Tai, ką vyskupas, ar bažnyčios prižiūrėtojas. . .“ (Kuris yra *vyskupas*, . . . bet kuris prižiūrėtojas, suprantate, taip tai vadinasi Biblijoje, „vyskupystė“, suprantate, taigi tai yra vyriausias bažnyčios prižiūrėtojas.) „tegul. . . tai yra tvarka ir būdas, kaip tai daro mūsų bažnyčia. Taigi, mums patinka, kai jūs ateinate ir pateikiate pranešimą. Bet jeigu jūs turite pranešimą iš Viešpaties ir tai. . . tegul jis bus pateiktas, atekite čia ir padėkite jį ant mūsų pakyls, ir mūsų tarnautojas perskaitys jį susirinkimui, pranešimą šiam susirinkimui“.

Bet tai neturi būti tiesiog Rašto kartojimas ir panašūs dalykai. Tai turi būti tiesioginis pranešimas žmonėms apie tai, kas turi įvykti, ar kažkas, ką jie turėtų daryti. Ar tai suprantama? Gerai.

222. Dabar, ar yra koks nors geresnis būdas palaikyti tvarką bažnyčioje, nei nuolat priminti žmonėms, iš diakono pusės?

Ne, tai, aš ką tik paaiškinau tai. Tai trečias klausimas.

⁵⁶ Diakonai, jūsų pareiga - palaikyti tvarką bažnyčioje, su paslaugumu ir draugiškumu. Ir tuomet, jeigu kas nors bažnyčioje pažeidžia tvarką, jūs turite tai padaryti, ar ateina čia girtas, ar kas nors ateina.

⁵⁷ Kaip jie aną vakarą ten nušovė tą tarnautoją ant pakylės. Jūs girdėjote apie tai, kaip atėjo girtas su dvivamzdžiu šautuvu. Jis šaukė dėl savo žmonos, ir—ir norėjo savo žmonos, ir nuėjo link pastoriaus. Ir pastorius parodė jam ten sėdinčią jo žmoną, bet jis nušėsi nušauti ją tiesiai ten bažnyčioje, ir pastorius pradėjo tartis su juo. Ir vietoj to—vietoje to . . . Vyras su šautuvu apsisuko ir nušovė pastorių prie sakyklos, tada nušovė savo žmoną ir tuomet pats nusišovė.

⁵⁸ Taigi, jeigu ten būtų buvęs būrelis diakonų, kai tas vyras su šautuvu įėjo pro duris, jie būtų jį apsupę ir atėmę iš jo iš rankų šautuvą. Suprantate? Suprantate, tai—tai tvarką darantys diakonai. Ir dabar, kai visa tai vyksta, ką jie dabar daro, jūs galite tikėtis bet ko. Bet, atminkite, diakonai yra Dievo policininkai Dievo namuose, nesvarbu, ką kas galvoja. Kartais policininkas nori, kad jam nereikėtų eiti ir suimti ko nors, galbūt vieno iš savo draugų, bet jis yra prisiekęs, ir yra pareigose, jis bet kuriuo atveju turi tai padaryti. Tai jo pareiga savo miestui. Suprantate?

⁵⁹ Tai diakono pareiga bažnyčiai. Ir jei kas nors pašoka ir pradeda trukdyti pastoriumi, ar kažkas panašaus, ir pastorius pamokslauja, diakonai turėtų prieiti prie tų žmonių, du ar trys iš jų, pasakyti: „Ar mes galėtume su jumis pasikalbėti, broli?“ Suprantate? Išvesti jį iš bažnyčios, į kabinetą, čia ar kokį kitą kabinetą, ir pasikalbėkite su juo apie tai, pasakant: „Jūs nepertraukinėkite“. Jūs žinote, bet kuriuo atveju, už tarnavimo trukdymą, pagal įstatymą yra—yra didelė bausmė. Suprantate? Tačiau kai kurie žmonės, pavyzdžiui, nusikaltėlis ar kas nors, ateina tarp jūsų, žinote, ir—ir koks religinis fanatikas, ir—ir pradeda taip elgtis, tuomet diakonai . . . Ir jeigu—ir jeigu pasirodo, kad diakonai nepajėgia to suvaldyti, tuomet patikėtinių taryba ar kas nors iš bažnyčios, gali ateiti ir padėti tam asmeniui. Jūs tai žinote.

⁶⁰ Ir—ir dabar leiskite man dar kartą pateikti čia klausimą.

Ar yra koks nors geresnis būdas palaikyti tvarką bažnyčioje, nei kad diakonai pakartodami primintų žmonėms, taigi, retkarčiais?

⁶¹ Taigi, aš manau, kad pastorius, kartais taip dažnai... Ar paleiskite šią garsajuostę, tegul tai būna kaip liudijimas. Diakonai yra policininkai, ir jų žodis yra įstatymas ir tvarka. Suprantate? Jie turi bažnyčios ir net tautos įstatymų suteiktą valdžią, kad Dievo namai būtų tinkama vieta. Ir bet kam, kas štai taip pasipriešina diakonui, gali būti nuteistas nuo—nuo dvejų iki dešimties metų federalinio kalėjimo. Jeigu jūs liepiate jiems išeiti, o jie to nedaro, ar kažkas panašaus, kas nors chuliganišku elgesiu, jis tiesiog nežino, ką jis daro... Jam gresia arba jis gali būti nubaustas įvairiausiomis bandomis, bet kuo.

⁶² Ir tada, prieinama iki to, kad kas nors... Taigi, kaip... Ir jeigu kas nors pašoka ir pažeidžia tvarką... Tiesiog galbūt kalba kalbomis ar kažką, aš nesigilinsiu į tai. Suprantate, leiskite jiems, jeigu jie yra pašaliečiai. Jei jie mūsų vietiniai žmonės, tuomet tiesiog leiskite, sekantį vakarą, jūs, diakonai, tiesiog paimkite šią garsajuostę ir pasakykite: „Dabar, prieš mums pradėdant tarnavimą, mes paklausysime bažnyčios įstatus, aš noriu, kad kiekvienas tai suprastų“. Ir jūs, pastoriai, ir jūs visi galite štai taip dirbti kartu.

223. Dabar, broli Branhamai, kaip dėl sekmadieninės mokyklos? Broli Branhamai, apie sekmadieninę mokyklą (gerai), ar ji turėtų būti prieš pamokslavimo tarnavimą?

⁶³ Taip, pas mus visada taip buvo. Turime sekmadieninę mokyklą prieš pamokslavimo tarnavimą. Tai suteikia galimybę mažyliams, kurie lanko sekmadieninę mokyklą, užbaigti savo pamokas. Ir jeigu—ir jeigu jie nori... ir mažyliai nesupranta to, ir jie turi sėdėti visą tą pamokslavimo laiką, o paskui dar turėti sekmadieninę mokyklą, mažyliai būna išvargę. Tegul pirmiau būna sekmadieninė mokykla, turėkite nustatytą laiką, kad vienu nustatytu laiku sekmadieninė mokykla turėtų pamokas. Sekmadieninės mokyklos vadovas turi pasirūpinti tuo, kad ši sekmadieninė mokykla turėtų pamokas tam tikru laiku, nustatytu laiku. Ir ji būtų paleidžiama tam tikru laiku. Visai sekmadieninei mokyklai paskirkite visą tam skirtą laiką, ir tuomet užbaikite.

224. Ar suaugusiųjų klasės mokytojas turėtų būti pastorius ar kas nors kitas?

⁶⁴ Jei taip sutarta. Jei pastorius nori mokyti sekmadieninėje mokykloje, ir vėliau pamokslauti pamokslą, tai puiku ir labai gerai, jei jis nori turėti dvigubą tarnavimą. Bet jeigu jis nenori, tuomet turėkite savo suaugusiųjų sekmadieninės mokyklos mokytoją, suprantate, savo suaugusiųjų klasei. Ir tada, jeigu—jeigu pastorius turi omenyje ką nors kitą, ir tas žmogus nori tai daryti, skirkite sau trisdešimt minučių ar tiek, kiek ketinate skirti savo sekmadieninei mokyklai - trisdešimt, trisdešimt penkias, keturiasdešimt minučių, kiek tai būtų.

⁶⁵ Ir ten turėtų būti varpelis. Ir kai suskambės varpelis, tai reiškia. . . ar net bažnyčios varpas, kai jis skamba lauke, tai reiškia - paleisti sekmadieninę mokyklą. Ir kai tas varpas suskamba, tai reiškia, kad viskas stoja į savo vietas tiesiai ten.

⁶⁶ Tuomet liks daug laiko himnui ar dviem, kad ir ką jūs ketinate dainuoti. Ne per daug, jūs išvarginsite žmones, laikydami juos per ilgai, suprantate. Ir tiesiog paskambinkite varpeliu, sudainuokite himną ar ką jūs ketinate daryti, ir tuomet išleiskite klasę į savo vietas. Ir iš karto, kai ateis tas laikas, tarkime, tai bus dešimta valanda ar dešimt trisdešimt, ar dešimt penkiolika, koks tai bebūtų laikas, tuomet paskambinkite varpeliu, ir kiekvienas mokytojas te paleidžia savo klasę, ateina čia, į auditoriją. Ir tada. . . Ir pateikite ataskaitą, sekmadieninės mokyklos ataskaitą, ir tuomet paleiskite visus, ir tegul visi, kurie nori pasilieka sekančiame pamokslavimo tarnavime. Suprantate, tuomet visa tai yra tvarkoje.

Klausimas? **Kiek. . .** [Brolis sako: „**Ir tada mes turime, kitaip tariant, padalintą klasę?**“—Red.]

⁶⁷ O, taip, jūs turėtumėte turėti. Trijų metų negali suprasti to, ką supranta keturiolikmetis. Aš manau, kad aš turiu tai, šiek tiek toliau.

225. Kiek turėtų būti klasių?

⁶⁸ Jūs turėtumėte suskirstyti klases į. . . Kaip, kad mažylių klasė, kuri nori turėti flanelinę lentą, bet tai yra per daug keturiolikmečiui vaikinui ar merginai. Suprantate? Jūs turėtumėte turėti ką nors, kas pravestų klasę mažiesiems kūdikiams, kokia nors pagyvenusi mama ar kas nors, kas žino, kaip jais rūpintis. Kitose klasėse, aš manau, turėtų būti kas nors, kas labiau geba pristatyti Žodį. Suprantate? Ir ten turėtų būti klasės. Taip sakant, turėtų būtų klasė iš. . . Mažiausiai bent trys klasės.

⁶⁹ Turėtų būti nedidukė kūdikių klasė, turėtų būti klasė maždaug nuo penkerių metų. O visi kiti iki to amžiaus, turėtų būti kartu su motina, ir nuvedami į vaikų kambarį jei tai reikalinga pamokslavimo metu, jeigu jie nerimsta. Tam ir yra vaikų kambarys.

⁷⁰ Ir aš manau, kad klasės turėtų būti įrengtos - nuo mažų kūdikių, maždaug penkerių ar šešerių metų, iki aštuonerių ar devynerių, dešimties, kažkas panašaus. Ir tada nuo dešimties iki penkiolikos metų turėtų būti paauglių klasė. Ir tada suaugusiųjų klasė nuo penkiolikos metų, kadangi jie. . . jeigu jie yra pakankamai suaugę, kad—kad. . . šiais laikais jie gali gauti darbą ir jie nori balsuoti, sulaukę tokio amžiaus, beveik; taigi jie—jie turėtų būti sugebantys išgirsti Žodį, ir ateiti į pagrindinę auditoriją, kad klausytųsi to.

226. Kas turėtų būti mokytojas?

⁷¹ Štai taip, tai priklauso nuo jūsų, prabalsuoti už savo mokytojus. Ir jūs turėtumėte tai padaryti, išrinkti, susirasti ką nors. Susitinkite su bažnyčia, ir pasakykite: „Kas . . . Kas iš čia jaučia Viešpaties vedimą?“ Ir tuomet susiraskite kvalifikuotą mokytoją. Ir tuomet tebūna tai padaryta. Tai turi būti rimtas dalykas, broliai. Jei mokytojas neturi tam kvalifikacijos, tuomet pakeiskite mokytojus.

⁷² Kai ateis laikas, jeigu aš pajausiu tai po Dievo vedimu, kad Ormanas Nevilas daugiau nebegali būti pastoriumi čia, aš apie tai užsiminsiu bažnyčiai. Kai aš čia pamatysiu vieną dalyką, manydamas kad jūs, diakonai, negalite būti diakonais, aš paminėsiu apie tai bažnyčiai, kad: „Aš sužinojau, kad čia tam tikras diakonas, daro tai, ko neturėtų daryti ir jis nesilaiko savo pareigų“, ir panašiai, ar patikėtinis, ar kas tai bebūtų. Aš negaliu balsuoti dėl priėmimo ar atleidimo, tai turi padaryti bažnyčia, bet aš tikrai pateiksiu tai bažnyčiai. Suprantate, kadangi taip ir turėtų daryti. Tai, kas aš turėčiau būti kaip prižiūrėtojas – aš turėčiau žiūrėti ir matyti, kas vyksta. Mes keliaujame į Dangu, ne kažkur čia į sueigą ar kažką, kad pasilinksminti ir pralenkti vieni kitus, ir žaisti beisbolą. Mes čia turime reikalą su pačiu maloningiausiu dalyku, esančiu žemėje – Dievo Žodžiu, ir tai turi būti vykdoma dieviška tvarka.

Kas turėtų būti mokytojais?

⁷³ Tai priklauso nuo jūsų, kaip juos išrinkti. Bet aš paimčiau, kūdikiams, aš paimčiau pagyvenusią moterį, kuri galėtų tai padaryti. Bet paaugliams, aš paimčiau kokį nors mokytoją, kuris būtų griežtas, o ne tik ateitų čia ir keptų dešrelės. Nieko blogo, jeigu jie nori kepti dešrelės, bet tiesiog sudėkite visą tai . . . Sudėkite tai į Žodį, tegul kažkas, kas sugeba laikyti Žodį. Ir tai bus, ši bažnyčia stovi ne už . . . Keptos dešrelės yra gerai, ir – ir nedidelės iškylos, į kurias jūs norite eiti kartu ir bendrauti, tai puiku, tai – tai ką ir turėtumėte daryti, kad pramogautumėte su vaikais. Bet šioje vietoje *čia* – tai yra Dievo Žodis. Keptos dešrelės, kai jūs susirenkate kartu, ar kažkas panašaus, bet ne šiuose Dievo namuose. Ir šitie žino, žinoma, mes žinome, kad mes netikime čia šiomis vakarėlių kvailystėmis ir panašiais dalykais čia, mes – mes . . . jūs žinote geriau nei tai.

227. Kas turėtų būti prižiūrėti sekmadieninę mokyklą, kad joje būtų tvarka?

⁷⁴ Sekmadieninės mokyklos vadovas. Ir tai yra jo pareiga. Jis neturi turėti nieko bendra su diakonais, patikėtiniais, pastoriais ar kuo nors kitu, jis turi savo atskirą tarnybą. Kas yra jūsų sekmadieninės mokyklos mokytojas, aš nežinau. Bet tas sekmadieninės mokyklos mokytojas turi matyti ar kiekviena klasė yra savo vietoje ir dalyvauja visi mokytojai, ar pakeisti tą mokytoją kitu mokytoju, jeigu tą dieną jo nėra.

⁷⁵ Tuomet prieš pat sekmadienio...Kol vyksta pamokos, sekmadieninės mokyklos vadovas ateina ir paima paaukojimus, kuriuos jie ten surinko (jų sekmadieninės mokyklos rinkliavos), ir priima ataskaitą apie tai, kiek susirinko, kiek šioje klasėje jie turi Biblijų ir taip toliau, ir padaro apie tai ataskaitą. Ir tada atsistoja prieš auditoriją, tiesiog prieš prasidedant pamokslavimo tarnavimui, kai jam suteikiama vieta tai padaryti, kai jie turi sekmadieninės mokyklos ataskaitą, pasibaigus sekmadieninei mokyklai, pasako, kiek yra mokytojų, kiek dalyvaujančių, kiek iš viso yra sekmadieninėje mokykloje, kiek visumoje—visumoje surinkta paaukojimų, ir taip toliau panašiai. Diakonai, patikėtiniai, pastoriai neturėtų to daryti. Jie neturi nieko bendra su tuo, tai yra sekmadieninės mokyklos vadovo darbas.

⁷⁶ Ir tuomet, jeigu jis mato, kad sekmadieninei mokyklai reikia tam tikrų dalykų, tada jis turi pateikti tai patikėtinių tarybai, ir patikėtiniai pirmiausia dėl to praveda susirinkimą. Ir tuomet patikėtiniai, jeigu jie nustatys, kad lėšų pakanka ir taip toliau, per išdininką, tada tai gali būti nupirkta; jeigu jis nori dar kažkokios literatūros ar ko nors kito, ar Biblijų, ar ko nors, jie nori nupirkti Bibliją tam, žinote, kuris gali surasti daugiausia žodžių ir daugiausia pacituoti iš Rašto, kokį nors prizą ar ką nors, ką jie ruošiasi štai taip atiduoti, kaip dovana, ir jie nori nupirkti tai per bažnyčią. Tuomet tegul tai būna pateikta diakonams... ir tada tegul jie išsiaiškina, ar tai yra—ar tai yra—ar tai yra išde. Suprantate?

⁷⁷ Ir tuomet, aš manau, kad taip bus atsakyta į penkis klausimus tuo atžvilgiu.

Dabar, sekantis klausimas, yra:

228. Broli Branhamai, bažnyčios tvarkos atžvilgiu, mes stengėmės vadovautis tuo, kaip mes suprantame įstatus, duotus per naujos bažnyčios pašventinimą. Ir tai darant, kai kurie supyko ir paliko bažnyčią. O kiti nenori klausyti nieko, ką mes sakome, ypač vaikai. Mes kalbėjome su tėvais apie jų vaikus, bet jie nesirūpina jais. Taigi, ar mes ne taip supratome? Ar, galbūt mes elgiamės neteisingai? Ačiū.

Dabar leiskite man atsakyti į tai paeiliui.

Bažnyčios tvarkos atžvilgiu, mes stengėmės vadovautis tuo, kaip mes suprantame įstatus, duotus per naujos bažnyčios pašventinimą.

⁷⁸ Taigi tai teisinga, jūs elgiatės teisingai. Taigi, aš manau, kad tai turėtų būti diakonai, kadangi tiesiai čia, tai diakonų darbas. Gerai.

Ir tai darant, mes dažnai... žmonės dažnai supyksta ant mūsų.

⁷⁹ Jie taip pat pyksta ir ant manęs! Jie pyks ant bet kurio žmogaus. Suprantate? Asmuo, kuris taip elgiasi, kažkas negerai su tuo asmeniu. Jie nėra teisūs prieš Dievą, nes Kristaus Dvasia paklūsta Kristaus mokymui, Kristaus namams, Kristaus tvarkai. Suprantate? Ir bet kuris vyras, kuris . . . ar bet kuri moteris, ar bet kurie asmenys, vaikai, kurie supyksta ant dievobaimingo diakono, kuris liepia jiems būti . . . ir, ar bet kuris iš tėvų supyksta ant diakono . . . Iš tikrųjų mes norime kiekvieno šioje bažnyčioje, kuriuos mes turime; bet jeigu tai kažkur sukelia problema, tai yra rakštis ar „zuikis malkų kruvoje“, kaip mes sakydavome. Tas asmuo nėra teisingas.

⁸⁰ Jeigu jie išeina, lieka tik vienas dalykas: tegul jie eina, ir melskitės už juos. Suprantate? Tuomet galbūt kuris nors iš diakonų nueis į jų bažny-. . . ar, kada nors nuvyks į jų namus, ir sužinos, kodėl jie išėjo, ir paklaus jų, kas buvo ne taip. Tada, ir jeigu jie . . . Pažiūrėti, ar jis gali sutaikyti juos. Jeigu negali, tuomet pasiimkite su savimi du ar tris liudytojus, kad galbūt jie galėtų susitarti. Tuomet, jeigu negalima susitarti, tada tai turi būti pasakyti prieš bažnyčią, jeigu jie yra čia bažnyčios nariai. Tuomet jie . . .

⁸¹ Ir tada, jeigu jie nėra bažnyčios nariai, žinoma, jie nėra šio susirinkimo nariai, jie turėtų *tapti* pavaldūs. Suprantate, jie—jie turi paklusti mūsų įstatams čia, nes tai yra bažnyčios įstatai. Tai dalykai, kurių mes nenorime daryti, dalykai, kurių nemėgstu daryti, bet tai yra dalykai, kuriuos mes turime padaryti. Ir aš pats išaiškinu: ir kalbu jiems čia, per šią garsajuostę, tai aš, jie gali girdėti, kaip aš kalbu, ir žinoti, kad tai aš, o ne jūs, vyrai. Jūs uždavėte *man* šiuos klausimus, ir aš atsakau jums į tai geriausiai, kaip tik žinau iš Dievo Žodžio.

⁸² „Taigi, jei tie žmonės supyksta ir išeina iš jūsų, ką apie tai sako Raštas, broli Branhamai?“

⁸³ „Jie išėjo nuo mūsų, nes jie nebuvo iš mūsų“. Ir tai viską išsprendžia. „Paliko bažnyčią“, - štai ką jie padarė. Gerai.

Kiti nenori klausyti nieko, ką mes sakome, ypač vaikai.

⁸⁴ Vaikai turėtų žinoti, kas yra sudrausminimas, jie tai turėtų gauti namuose. Bet net jeigu tai yra mano, mano vaikai čia, bet kuriuo metu, jie tampa triukšmingi, aš nenoriu, kad jūs darytumėte išimtį; Sara, Rebeka, Juozapas, Bilis ar bet kuris iš jų. Jūs pasakykite man, aš tuo pasirūpinsiu. Jeigu jie nesugeba tinkamai elgtis, tuomet jie liks už bažnyčios ribų, kol išmoks kaip elgtis. Tai ne arena, tai Dievo namai. Tai ne vieta žaidimams, čiuožinėti, rašinėti raštelius, juoktis ir pokštauti, tai Dievo namai; čia turi būti elgiamasi dievobaimingai.

⁸⁵ Jūs ateinate čia, kad šlovintumėte, o ne tik, kad apsilankyti. Tai ne—tai ne iškylos vieta, tai ne apsilankymo vieta; tai Šventosios Dvasios apsilankymo vieta, klausytis, ką Ji nori pasakyti, o ne - vienas kito. Mes ateiname čia ne bendravimui

vienas su kitu, mes ateiname čia bendrauti su Kristumi. Tai yra šlovinimo namai. Ir vaikai turi būti sudrausminami, ir jeigu jie . . . iš tėvų. Tegul bus žinoma, kad jeigu šie diakonai . . . jeigu tų vaikų tėvai neklauso, ką pasakė šie diakonai, tuomet tie tėvai patys turėtų būti pataisyti.

Mes kalbėjomės su tėvais apie vaikus, bet jie jais nesirūpina.

⁸⁶ Jeigu jie yra šios bažnyčios nariai, tuomet jūs turėtumėte pasiimti su savimi du ar tris ir pasikviesti tuos tėvus į privatų susirinkimą, į vieną iš kabinetų. Man nesvarbu, kas tai būtų, ar tai aš, ar brolis Nevilas, ar Bili Polas su savo mažuoju berniuku, ar tai brolis Kolins su vienu iš savo vaikų, ar bet kuris kitas iš jūsų. Mes esame . . . Mes mylime vienas kitą, bet esame įsipareigoję Dievui ir šiam Žodžiui. Jei tai Doc, . . . nesvarbu, kas tai būtų, mes turime pasikviesti vienas kitą ir būti sąžiningi vienas su kitu. Kaip Dievas gali turėti reikalą su mumis, jeigu mes nesame sąžiningi vienas su kitu? Kaip mes galėsime būti sąžiningais su Juo? Suprantate?

⁸⁷ Tai yra tvarka, kurios mes turime laikytis Dievo namuose! Ir diakonai turėtų žinoti, kaip tai padaryti. Suprantate? Ir štai kodėl dabar aš sakau jums, kad laikytumėtės viso to. Ir jeigu tai, jūs pasakysite tėvams, o jie nenorės to klausytis, neklausys to, tuomet susiraskite kitą diakoną ar vieną iš patikėtinių, ar kokį nors gerą asmenį iš šios bažnyčios, ir pakvieskite . . . pasikvieskite savo patik- . . . Pakvieskite savo diakonų tarybą, visus jūsų diakonus kartu, pasakykite: „Brolio Jones, brolio Henderson, brolio Džekson, - ar kas tai bebūtų, suprantate, - jų vaikai netinkamai elgiasi, mes jiems pasakėme du ar tris kartus apie jų vaikus, bet jie nenori to klausyti“.

⁸⁸ Tada pasikvieskite brolių Jones ar brolių, *kas jis bebūtų*, ir pasakykite: „Broli Jones, mes pasikvietėme jus čia į susirinkimą. Mes jus mylime ir mes . . . jūs esate mūsų dalis, jūs vienas iš mūsų. Leiskite man tiesiog įjungti šią garsajuostę ir paklauskite, ką brolis Branhamas apie tai pasakė, suprantate. Taigi, mes paprašėme jūsų, kad jūs sutvarkytumėte šių vaikų elgesį. Suprantate? Jeigu jie nenori tinkamai elgtis, ir jūs negalite padaryti tai, kad jie tinkamai elgtųsi bažnyčioje, palikite juos kam nors, kol jūs būsite bažnyčioje, kol jie išmoks kaip elgtis Dievo namuose“. Suprantate? Bet tai yra tvarka, jos reikia laikytis! Suprantate?

Taigi, kitas klausimas.

Taigi, ar mes ne taip supratome?

⁸⁹ Ne, pone. Jūs supratote teisingai, tai teisinga. Aš vėl tai pakartojau, potvarkius. Kariuomenėje jūsų neklausia: „Ar jūs nenukeitumėte padaryti tam tikro dalyko?“ Jeigu jūs esate kariuomenėje, jūs *priverstas* tai daryti. Suprantate? Ir tokiu būdu yra ir . . . Aš esu priverstas pamokslauti Evangeliją. Aš

esu priverstas stovėti už Ją, nepaisant to, ką galbūt kiti vyrai ir broliai ir taip toliau kalba apie Ją, aš esu priverstas tai daryti. Man tenka užgauti jausmus ir tiesiog supjaustyti žmogų į gabalėlius, bet jeigu aš. . .

⁹⁰ Jūs nenorite tapti kaip Osvaldas. Suprantate? Jeigu jūs negalite sutikti su žmogumi ir dalykais, ir tuomet paspausti jam ranką ir toliau turėti jam tuos pačius jausmus, tuomet su jumis kažkas negerai. Jeigu aš negaliu sutikti su žmogumi (labai stipriai, pilnumoje) ir toliau negaliu galvoti apie jį taip, kaip—kaip Kristus, tuomet kažkas negerai su mano dvasia, aš neturiu Kristaus Dvasios. Suprantate?

⁹¹ Jeigu jis sako: „Na, broli Branhamai, aš—aš tikiu, kad jūsų mokymas yra *tai* ir *tai*“.

⁹² „Gerai, broli, susieikime kartu ir apsvarstykime, jūs ir aš. Išspręskime tai patys. Mes nueisime čia, į kambarį, ir patys tai apsvarstysime“. Ir jis tiesiog pjausto mane į gabalėlius, ir aš turiu jam atsakyti. Jeigu savo širdyje aš neturiu jam to paties jausmo, kad „jis tebėra mano brolis ir aš bandau jam padėti“, - tuomet aš niekada negalėsiu padėti jam, niekaip negalėsiu jam padėti. Jeigu aš nemyliu jo, kokia prasmė ten eiti? Pasakyti jam: „Pirmiausia, broli, aš nemyliu jūsų, ir leiskite man išmesti tai iš savo širdies, tiesiog čia pat, prieš mums einant ten, kadangi aš negaliu padėti jums, kol aš nemyliu jūsų“.

⁹³ Ir tai yra teisinga, ir toks yra būdas. Suprantate, toliau tęsiate tai, jūs viską padarėte teisingai, tokiu būdu tai turi būti. Tai nebuvo neteisingai suprasta.

Ar mes elgiamės neteisingai?

⁹⁴ Ne, tai yra teisingas būdas. Tegul bus išlaikyta tvarka! Kadangi tai nuolat. . . Taigi, maži vaikai ir motinos, kūdikiai ir kita, jie—jie verks, ir jeigu jie pradeda ilgai verkti ir trukdo ten jūsų pastoriumi, atmintkite, jūs esate jo asmens sargybiniai, jūs esate jo Evangelijos asmens sargybiniai. Suprantate? Ir jeigu tai trukdo Viešpaties pamokslui, tuomet jūs diakonai, ką jūs turite daryti? Kaip ir žmogus, kalbantis kalbomis, jis turi pareigą. Ir pamokslaujantysis, jis privalo atlikti pareigą Žodžiui, jo pareiga tai daryti. Kiekvienas iš jūsų turi pareigą tarnavimui, ir tai—ir tai būtent tam mes—mes ir esame čia.

⁹⁵ Taigi, mes nenorime ilgai užtrukti, ir aš žinau, kad po kelių minučių turiu susitikimą, taigi aš—aš tiesiog pasistengsiu paskubėti, kiek man įmanoma.

229. Broli Branhamai. . .

Čia yra trys, du klausimai šioje kortelėje.

Broli Branhamai, kokia turėtų būti paaukojimų rinkimo tvarka bažnyčioje dėl žmonių? Kaip tai turėtų būti daroma?

⁹⁶ Aš manau, kad paaukojimais bažnyčioje dėl žmonių neturėtų būti renkami, nebent tai dėl jūsų pastoriaus. Ir aš manau, kad

jei kas nors ateina dėl labdaros, ar ko nors panašaus, tai . . . Ar kam nors labai reikia, kaip vienam iš mūsų narių čia, mūsų susirinkime, sakykime, jeigu tai vienas iš mūsų brolių ir jie turi kokių tai problemų; na, aš manau, tuomet tai turėtų būti paskelbta ant pakylės, ir tegul tai padaro pastorius, aš manau, kad tai yra jo pareiga; koks nors brolis, kuris turi poreikį, tegul jis pristato tai bažnyčiai, jeigu jis nori, kad tai būtų padaryta tokiu būdu.

⁹⁷ Jeigu tai kažkas, turintis poreikį, ir—ir jūs nenorite imti paaaukojimų tam asmeniui, kuris turi poreikį, tada tegul tarybos susirenka kartu ir susitaria dėl tam tikrų sumų, kurias jie nori skirti tam asmeniui iš įždo. Bet jeigu įždas tuo metu yra menkas ir jie negali sau to leisti, tada tai turi būti iškelta, na, tegul—tegul . . . tegul tai aptaria taryba, duodama nurodymus pastoriumi, ir tegul pastorius paprašo dėl tam tikro dalyko. Pasakys: „Taigi, ši vakarą (Mūsų brolis Jones, jam atsitiko didžiulė nelaime, sudegė jo namas.), ir ši vakarą, kaip krikščionys, mes visi kartu, kiekvienas iš mūsų pasižadame padaryti ką mes galime, kad padėtume broliui Jones atstatyti namą“. Suprantate, ar—ar kas tai bebūtų. Suprantate, mes tu . . . mes padarysime tai. Tegul tai bus pasakyta nuo pakylės, taip turi būti daroma. Ir tada tegul būna surenkami įnašai ir tuomet jie perduodami bažnyčios įždininkui. Ir šie įnašai turi būti sumokėti per bažnyčios įždininką, ir atiduoti jiems. Ir—ir duokite tam žmogui kvitą, nes aš nežinau, ar tai apmokestinama mokesčiais ar ne; aš manau, kad tai yra kažkas panašaus.

⁹⁸ Taigi, bet kai kalbama apie pašalietį, atėjusį pašalietį, kaip jis . . . ateina žmogus, sako: „Na, žinote ką? Aš—aš—aš keliauju ir man sprogo padanga, ir man reikia naujos padangos. Surinkite dėl manęs paaaukojimą ši vakarą, dėl naujos padangos“. Taigi, tai neturėtų būti daroma. Ne, tai neturėtų būti daroma. Ir jei atrodo—jei atrodo, kad tai yra vertas dėmesio dalykas, žmogaus, kurį jūs pažįstate, taryba galėtų susirinkti ir skirti tam tikrą pinigų sumą iš įždininko, kad nupirkti tam žmogui padangą ar kas tai bebūtų. Arba, jeigu bažnyčios įždas yra menkas, ir taryba nusprendė, kad šie . . . Pastorius neturi turėti su tuo nieko bendra, diakonai turėtų tai daryti, suprantate, arba tarybos. Ir dabar, jeigu tai . . . Jeigu yra sutarta, tuomet pateikite pastoriumi, pastorius turėtų surinkti paaaukojimą. Bet, atkreipkite dėmesį, jei tai yra pašalietis, jei tai yra kritiška padėtis, vaikinui reikia šiek tiek pinigų ir jūs jaučiate, kad tai yra teisinga, (taigi, tai yra mano nuomonė), jei tai tikrai teisingam reikalui ir jūs žinote, kad tai skirta teisingam reikalui . . .

⁹⁹ Taigi, pirma, jeigu jūs nueitumėte ten ir pažiūrėtumėte į mano sąsiuvinius namuose, žmonių, kurie ateina ir sako: „Aš esu kunigas *toks ir toks* iš *tokios ir tokios* bažnyčios, ir aš—aš turėjau problemą kelyje, ir man—man reikia padangų“, ir žinant, kad aš ką tik atėjau iš susirinkimo ir turėjau paaaukojimus,

ar dar ką nors panašaus, aš duočiau jam, beveik, kad jis nueitų ir nusipirktų padangas. Ir pažiūrėjus į užrašus, niekada nebuvo tokio tarnautojo, niekada negyveno tokioje vietoje. Ir ten sąsiuvinuose yra dešimt ar dvidešimt tūkstančių dolerių iš tų metų, kur aš štai taip išdalinau, niekada apie juos nieko nesužinojau, kur jie buvo. Sužinojau, kiti tarnautojai sako: „Na, jis prisistatė man esąs *toks ir toks*, ir *toks ir toks*“.

¹⁰⁰ Taigi, bažnyčia nėra atsakinga, tik už savuosius. Teisingai. Jie yra atsakingi už savuosius.

¹⁰¹ Bet jei atrodo, kad tai verta dėmesio ir tuomet, jeigu jūs, jeigu jūsų patikėtiniai pasakytų: „Na, dabar palaukite minutėlę. Šis žmogus, štai jis, jo automobilis štai ten, tai įvyko, ir *tai*. Jis ne iš mūsų susirinkimo, suprantate, bet štai taip“. Tuomet, jeigu jie norėtų tai padaryti tokiu būdu, ir pasakytų kažką ypatingo apie pašalietį. . .

¹⁰² Ne mūsiškį, taigi, suprantate ne iš mūsų žmonių, mūsų žmonės būtų paimti tiesiog čia, tarp savų—savų, tarp savo brolių čia, suprantate.

¹⁰³ Bet jei tai kas nors iš pašalinių, ir vaikinai sako, kad jis yra alkanas ar . . . ir kas nors nori paimti iš savo kišenės ir paaukoti jam, tai jūsų reikalas, bet aš kalbu apie pagalbą iš bažnyčios. Ir tada, jei yra bažnyčios žmonių *prašoma* paaukoti, tuomet. . .

¹⁰⁴ Taigi, jeigu pas jus yra evangelistas, pamokslaujantis čia, tuomet jūs paimate. . . jūs. . . suprantama prieš jam atvykstant, žinote, kad jūs duosite jam paaukojimą ar sumokėsite jam atlyginimą, ar ką jis panorės.

¹⁰⁵ Bet tuomet, jeigu tas žmogus yra čia, ir tai yra dėl teisingos priežasties, ir pastorius. . . ir taryba norėtų sutikti su tuo ir pranešti apie tai pastoriumi, tada tegul pastorius sako: „*Tokiam ir tokiam* asmeniui, sėdinčiam čia, mes nepažįstame to žmogaus, jis atėjo ir paprašė mūsų. . . jis sako, kad jo vaikai alkani. Mes neturime laiko. . . mes neturėjome laiko ištirti prašymo“. Suprantate?

¹⁰⁶ Jeigu tai yra kas nors panašaus, tuomet mūsų—mūsų. . . Jeigu yra kas nors tarp mūsų pačių, mūsų—mūsų diakonai eina ištirti tų prašymų. Suprantate? Ir tuomet, jeigu tai verta, tada padarykite tai. Jeigu neverta, nedarykite to, neprivalote. Bet dabar, jeigu žmogus yra čia, jūs—jūs leiskite pastoriumi pasakyti: „Taigi, patikėtinių taryba man pasakė, kad jie nepažįsta šio asmens. Bet žmogus sėdi čia, jis sako, kad jo vardas yra Džimas Jones, - ar koks ten bebūtų, - ir jis sėdi tiesiai čia. Ar jūs galėtumėte atsistoti, pone Jones? Taigi, pone Jones, tarnavimo pabaigoje jūs, prieš išeinant, jūs tiesiog atsistokite ten gale prie durų. Ir jeigu kas nors jaučiate savo širdyje, kad jūs norite kažką padaryti dėl to žmogaus, prieš išeidami, paduokite tai jam“. Ar dabar supratote tai?

107 Ar jūs turite tai savoje? Tiems, kurie klausotės garsajuostės. . . Ir vienas iš. . . Brolis Kolinsas praleido tai savo garsajuostėje. Aš noriu dar kartą pakartoti šią citatą, jeigu. . . nes jis yra vienas iš diakonų.

108 Jeigu—jeigu bus koks nors, ateis žmogus, kurio jūs. . . ir tai kritiška padėtis, ir jis nori paaukojimo iš bažnyčios, tegul patikėtiniai ar diakonai susirenka kartu ir tegul. . . susirenka kartu, ir priima šį sprendimą, ir tuomet pasako pastoriumi, kad tai gali būti padaryta štai *taip*. Tegul jie. . . Tegul pastorius pasako, kad: „Šis žmogus, - pavadina jį vardu, - mes jo nepažįstame. Ir mūsų tvarka čia - ištirti, prieš mums imant paaukojimus iš žmonių, ir tai dėl savųjų. Bet šis žmogus čia, jis sako, kad atsitiko nelaimė, pas jį kritiška padėtis, jis turi sergančių vaikų, jis stengiasi gauti vaistų savo vaikams“, - ar kas ten bebūtų, kritiška padėtis. „Taigi, jis stovi tiesiai čia. Ar jūs galėtumėte atsistoti, pone?“ Suprantate, ir leiskite jam atsistoti. Ir pasakykite: „Dabar jūs, žmonės, matote, kas. . . kas jis yra. Taigi, pasibaigus tarnavimui šis žmogus atsistos ten, prie lauko durų, ir išeinantys žmonės, kurie jaučiate, kad jūs norėtumėte prisidėti prie to, jūs esate laisvi; mes tik paskelbėme apie tai bažnyčioje“. Jūs ne tvirtinate tai, jūs tik paskelbiate tai. Suprantate, tai yra svetingumas nepažįstamajam. Suprantate? Dabar supratote? Gerai.

109 Aš manau, kad šis klausimas išspręstas.

230. Kaip dėl garsajuosčių? Dabar. Nes. . . Kaip dėl garsajuosčių? Jame yra klaustukas. Nes daugelis rašo į raštinę ir kaltina jus dėl to, kas vyksta su garsajuostėmis. Taip pat apie kitus, aplink bažnyčią, parduodančius garsajuostes, jei ponas Maguire turi mokėti reguliarių licencijos mokesčių.

110 Gerai. Garsajuostės yra pagal sutartį. Ir jeigu aš. . . Aš tiksliai nežinau, kada baigiasi sutartis, bet patikėtiniai, tai priklauso patikėtiniais; ne diakonams, patikėtiniais; ne pastoriumi, patikėtiniais. Patikėtiniai, dažnai, kaip aš suprantu, jie—jie parašo sutartį. Ir jeigu tai—tai yra neteisingai, tuomet patikėtiniai pataiso. Šie patikėtiniai turi sutartį su asmeniu, kuris daro įrašus garsajuostėse, ir garsajuostės yra pagal frančižę.

111 Niekas kitas negali išleisti garsajuosčių, nebent buvo duotas leidimas asmens, kuris turi franžižę ir jos negali būti parduodamos, nebent buvo duotas leidimas asmens, kuris turi franžižę, nes toks įstatymas, suprantate, toks yra franžižės įstatymas. Suprantate? Ir jei fran-. . . jei turintis franžižę nori, kad *Toks ir toks* išleistų garsajuostes, tai jo reikalas. Jeigu jis nori, kad visi išleidinėtų garsajuostes, tai jo reikalas; jeigu jis nori, kad visi pardavinėtų garsajuostes, tai reikalas asmens, kuriam priklauso franžižė. Jis turėtų turėti raštišką įrašą,

pasirašytą franšizės turėtojo, kad gali išleisti ir pardavinėti garsajuostes, nes tuomet jis yra švarus prieš įstatymą. Nes jeigu jis to neturi, žmogus, turintis tam frančizę. . . Jūs esate atsakingas už. . . (Jei atsirastų nesąžiningas žmogus, kuris norėtų sukelti problemų, jis tikrai gali tai padaryti.) jūs peržengiate tą frančizę, nes tai yra kaip autorinės teisės, suprantate, tas pats. jums draudžiama tai daryti; už tai skiriama didelė bauda.

¹¹² Taigi, jeigu žmonės įrašinėja garsajuostes, galbūt jie turi pono Maguire sutikimą, kuris—kuris turi. . . , kuris—kuris gauna autorinį atlyginimą už garsajuostes. Ir taigi. . . ir aš nežinau apie tai, nes aš čia su jumis nesu pakankamai ilgai, kad žinočiau, kas tai daro ir kam tai būtų skirta. Aš spėju, kad ponas Maguire vis dar ją turi, nes ten, Kalifornijoje ar Arizonoje, iš kur aš esu, kaip suprantu, jie vis dar perka garsajuostes iš Kalifornijos. Brolis Sothmann, pono Maguire uošvis, kuris yra mūsų brolis čia, bažnyčioje. Aš manau, kad ponas Maguire vis dar ją turi, tą frančizę.

¹¹³ Ir taigi, visą laiką buvo skundų dėl garsajuosčių įrašėjimo. Taigi, kai gaunamas skundas dėl ko nors, kas susiję su šios bažnyčios finansais, patikėtiniai privalo pasirūpinti, kad tai būtų išsiaiškinta. Suprantate? Jokių būdu neturėtų nieko būti.

Taigi, jūs matote, čia, šioje kortelėje, parašyta, kad:

Jie rašo į raštinę ir kaltina jus.

¹¹⁴ Atvirai sakant, esu gavęs daugybę laiškų apie tai, ir nori sužinoti, kodėl jie negali gauti savo garsajuosčių. Taigi, jūs žinote savo sutartį su tuo, kuris turi frančizę, kaip aš supratau. . . Garsajuostės, aš—aš pats nenoriu turėti nieko bendro su jomis, jei kas nors gali panaudoti garsajuostę Evangelijos skleidimui, - „Amen!“

¹¹⁵ Bet pradžioje, brolis Roberson ir kiti pradėjo jas įrašinėti, brolis Beeler ir keletas iš jų pradėjo įrašinėti jas; ir tuomet du vaikinai, brolis Mercier ir brolis Goad, įrašinėjo jas daugelį metų; ir, žinoma, kai kiekvienas iš tų vyrų jas įrašinėjo, dėl kiekvienos iš jų buvo nusiskundimų. Bet, atrodo, čia pastaruoju metu, buvo didžiulis skundas dėl to, kad negauna savo garsajuosčių. Žmonės skambino man iš visos šalies. Ir dar viena, tai perrašytos garsajuostės, kurios vieną minutę groja vieną dalyką, ir kitą - groja kitą dalyką, ir tuomet jie net negali suprasti, kas tai yra.

¹¹⁶ Taigi, tie žmonės moka už garsajuostes, turėtų gauti originalią garsajuostę. Man nesvarbu, ką jie turi daryti, kad gautų ją, mes norime matyti mūsų pirkėjus ir mūsų brolius (kurie yra mūsų pirkėjai ir mūsų broliai, ir taip toliau), jie turi turėti garsajuostę „Numeris vienas“. Taigi, jūs patikėtiniai, turite žiūrėti, kad šie žmonės būtų patenkinti. Jeigu nepatenkinti, jų pinigai turi būti nedelsiant jiems gražinti.

117 Ir kažkas paskambino man, pasakė, kad jie laukia garsajuosčių jau kelis mėnesius. Taigi, aš nežinau, kaip brolis Maguire pasirūpina tuo. Aš—aš nežinau apie tai, nes aš nieko apie tai neišmanau. Ir aš . . . Tai ne mano reikalas žinoti apie tai, tai yra jo ir patikėtinių reikalas. Ir aš nebandau kištis į tai, bet aš tik sakau jums, koks yra viso to įstatymas. Suprantate? Įstatymas toks, kad šios garsajuostės, nuo to laiko, kai jos yra jiems išsiunčiamos, tos garsajuostės turėtų būti pakeliui per dieną, tris, keturias ar penkias dienas; po to, kai jie išsiunčia tas garsajuostes, jos turi būti atsiųstos paštu arba frančizė gali būti nutraukta bet kuriuo metu, kai yra nepaisoma šių nurodymų. Suprantate?

118 Taigi, ir kas šešis mėnesius ar kas metus, tai turi būti atnaujinama, ši sutartis turi būti atnaujinama. Jūs turėtumėte susitikti *tam tikrą* dieną, kuri nurodyta frančizėje, kurią jūs turite susitikti. Ir tuomet turėtų būti taip, kad ir kiti žmonės turėtų ateiti tuo nurodytu laiku, ir jūs turėtumėte pranešti kitiems, kurie klausė dėl garsajuosčių, ir ateiti su jų sutartimi, susėsti ir pasikalbėti apie tai.

119 Taigi, šie nurodymai turi būti vykdomi! Suprantate? Ir jie turi būti vykdomi teisingai, nes yra nusiskundimų. Jie skundėsi dėl Leo ir Gene, jie skundėsi dėl kiekvieno iš jų, skundėsi dėl brolio Maguire, ir skūsis dėl ko nors kito, bet išsiaiškinkime, dėl ko skundžiasi.

120 Taigi, bet kai garsajuostes pradeda kauptis, dėžės jų, laišškai plūsta dešimtimis, ir jie . . . Suprantate, jos negrižta pas tą, kas įrašo garsajuostes, jos atitenka man. Jie visada dėl to mane apšaukia. Taigi, tai yra mano, kaip krikščionio, pareiga - pasirūpinti, kad žmonės gautų tai, už ką jie moka, ir aš noriu, kad jūs, patikėtiniai, pasirūpintumėte, kad jie gautų jas. Jeigu jie turi imti didesnę mokesį, kad įsigyti geresnę garsajuostę, įsigyti geresnę mašiną, mes norime, kad šią kasetę įrašinėtų tas, kas teisingai tai daro. Tai mus domina. Garsajuostė turi būti įrašyta teisingai! Ir pirkėjas turi būti patenkintas, arba apskritai nutraukti visą garsajuosčių įrašymą, mes neturėsime jokių garsajuosčių, tiesiog tegul jas įrašinėja bet kas, kas tik nori. Bet jei jie ketina už jas imti mokesį, tegul jie žiūri, kad jie gautų tai, už ką sumokėjo, kadangi tai krikščioniška. Tai ne daugiau nei daryti . . .

121 Ir kai jie ateina čia klausytis Evangelijos, aš noriu jiems duoti geriausią, ką aš žinau, kaip duoti, suprantate, ir kai jie ateina čia, aš noriu, kad jūs matytumėte, jog visi ir viskas yra vykdoma toliau. Štai kodėl aš kalbu šį vakarą jums, diakonams, patikėtiniams ir pastoriams, kad jūs turite ir toliau tai vykdyti iki raidės, kadangi žmonės ateina čia, kad surasti Dievą, ir mes turime turėti šiuos dalykus sutvarkytus.

¹²² Taip pat ir su garsajuostėmis, tai turi būti sutvarkyta. Jeigu jie turi imti didesnę mokesį, jeigu jie turi antrarušes garsajuostas, kurias parduoda, tuomet išigykite geresnių garsajuosčių. Jei jie turi imti už jas daugiau, imkite už jas daugiau, tegul asmuo gauna tai, už ką jie moka.

¹²³ Aš nesu suinteresuotas autoriniu atlyginimu, nė vienu centu, nei bažnyčia tuo nėra suinteresuota; aš nenoriu, kad jūs būtumėte suinteresuoti. Nebūkite tuo suinteresuoti - autoriniais atlyginimais. Jei jie sumokėtų šiek tiek, aš manau, kad jūs turėtumėte pasiimti nedidelį autorinį atlyginimą už tai, kad tai išleista čia. Aš manau, kad tai jie kažką sakė ponui Miller, ir kitiems, apie įstatymą, kurį mes turėjome, imti tam tikrą autorinį atlyginimą ir taip toliau. Tai priklauso nuo jūsų visų, pasirūpinti tuo. Aš to nedarysiu, neturiu nieko bendro su—su tuo, kas nustatyta; jūs visi tuo pasirūpinkite. Aš negaliu visu tuo pasirūpinti, aš tik sakau jums, koku būdu tai turėtų būti ir kaip tai turėtų būti vykdoma. Kad... Jūs supratote, aš pasakiau: „turėtų būti vykdoma“. Taigi mes norime, kad tai vyktų teisingai.

¹²⁴ Ir jeigu jiems reikia geresnės įrangos įrašams, tuomet išigykite geresnę įrangą. Jei tai turi būti... Taigi, aš jiems sakiau, pasakiau: „Kiekvienas su... misija, kai aš vyksiu į misionierišką veiklą, prieš išvykdamas aš pranešiu jums, kokius pamokslus aš ten pamokslausiu, kažką, ką aš jau...“ Ir aš jums visiems pažadėjau, ir ketinu tai dar kartą pakartoti sekmdienio vakarą, kad: „Prieš man pamokslaujant naują pamokslą, pirmiausia tai bus pamokslaujama šioje bažnyčioje, nes atrodo, kad jie geriau įrašinėja“. Jūs prisimenate tai? Tuomet aš ateinu čia, pamokslauju savo pamokslus, tada sugrįžtu ir pranešu garsajuosčių įrašinėtoji, kokie tarnavimai. Jie manęs klausia: „Kokie? Ką jūs ruošiatės pamokslauti?“ Aš pasakau jam: „Tą vakarą aš pamokslausiu *tai ir tai, tą vakarą - tai ir tai*“, kad jie galėtų pasiruošti ir padaryti įrašą pirkėjams, kad jie iš karto ten ir gautų; tai bus iš karto pas juos, geresnė garsajuostė, nei jie turi kitur susirinkimuose, nes ji yra įrašoma tiesiai čia bažnyčioje, kur yra gera akustika. Suprantate?

¹²⁵ Taigi, dabar vykstų į šią didžią evangelizaciją, tai ką aš dabar ruošiuosi daryti užsienyje ir kiti dalykai, aš negaliu to pažadėti, suprantate, aš negaliu pažadėti, kad aš pirmiausia pamokslausiu čia. Nes kai jūs aplink pamokslaujate pamokslus, jūs turite turėti kažką, kas... Jums tai nusibosta, ir tai tikrai nusibos tiems, kurie to klausosi. Jūs turite daryti kažką skirtingo, suprantate, ir tiesiog atnešti Žinią *ten*. Bet tegul jie naudoja tokius įrenginius tose veiklos srityse ar kur tai bebūtų, kurie puikiai įrašytų šias garsajuostas.

¹²⁶ Ir padarytų puikią garsajuostę, perklaustytų kiekvieną garsajuostę ir patikrintų prieš ją išleidžiant, arba tiesiog sustabdytų visą tą reikalą; nedaryti nieko, tegul kiekvienas

žmogus įrašo savo garsajuostę. Suprantate? Bet padarykite tai teisingai, suprantate, kad šis skundas liautųsi. Mes nenorime jokių skundų. Jei yra skundas, pasirūpinkite tuo, tuomet viskas bus baigta.

¹²⁷ Taigi, aš paskubėsiu kaip galėdamas greičiau. Bilis turi čia dar kokius du ar tris klausimus, tada mes užbaigsime.

231. Kaip toli, broli Branhamai, gali ar turėtų nueiti diakonas, kad galėtų palaikyti tvarką bažnyčioje? Ar mes turėtume palaikyti tvarką, ar laukti, kol brolis Nevilas pasakys mums, ką turėtume daryti?

¹²⁸ Tai ne brolio Nevilo darbas, tai jūsų darbas. Suprantate? Jūs nesakote broliui Nevilui, ką pamokslauti, kaip pamokslauti. Suprantate, tai jūsų darbas, jūs diakonai, jūs turite tai daryti. Jūs tuo rūpinatės. Tai ne brolio Nevilo, tai jūsų darbas. Suprantate?

¹²⁹ Taigi, jeigu policininkas ten gatvėje ir jis pamato žmogų, kuris vagia kažką iš automobilio bagažinės, ar jis skambins merui ir sakys: „Taigi, gerbiamasis, pone Mere, aš dirbu jums šiose policijos pajėgose; taigi, aš radau žmogų čia, gatvėje, jis—jis praėjusią naktį vogė automobilio padangas; Taigi, man tik įdomu, kokia būtų jūsų nuomonė apie tai?“ Hm! Suprantate? Suprantate, tai būtų neprotinga, ar ne? Ne, pone. Jei jis darė kažką netinkamo - suimkite jį.

¹³⁰ Ir jeigu žmogus daro kažką netinkamo čia, bažnyčioje, ar bet kas kitas, sustabdykite jį, pasikalbėkite su juo. Nebūkite išdidus; bet jeigu jie neklausys, kalbėkite tai tokiu būdu, kad jie suprastų tai, ką jūs sakote. Suprantate? Suprantate, tarsi sakytumėte vaikui: „Eik atgal ten“, - ir jis elgiasi netinkamai. Diakonai, likite savo vietoje! Pastatykite . . . Yra keturi iš jūsų, du stovėkite priekyje ir du gale, prie šių kampų ar kur nors panašiai. Ir labai atidžiai stebėkite, nes persimetėliai ir visa kita ateina štai taip, suprantate. Ir jūs būkite sargyboje, stovėkite savo tarnybos poste ir pasilikite ten, tai jūsų vieta; arba stovėkite prie pat sienos ir stebėkite kiekvieną įeinantį.

¹³¹ Diakonas rūpinasi Dievo namais. Kas nors įeina, pasikalbėkite su juo; būkite ten, kad pasisveikintumėte juos, paspaustumėte jiems ranką. Tai jūs esate policininkas: „Gal galėtumėte parodyti jums rūbinę, - arba, - gal jūs norėtumėte atsisėsti?“ „Gal mes galėtume paduoti jums giesmyną ar ką nors kita? - arba, - taigi, norėtume, kad jums čia patiktų, ir—ir pasimelstumėte, ir—ir mes džiaugiamės, kad ši vakarą esate čia su mumis“. Palydėkite juos tiesiai iki vietos ir paklauskite: „Ar jūs norėtumėte būti arčiau, ar norėtumėte būti čia gale?“ - ar dar ką nors. Tai svetingumas.

¹³² Policininkas (arba diakonas) yra karo policija kariuomenei, mandagus, tačiau turintis valdžią. Suprantate? Jūs žinote, kas yra karo policininkas, iš tikrųjų, jeigu jis vykdo savo teises, aš manau, jis yra tarsi kapelionas. Jūs suprantate? Tai mandagumas

ir visa kita, tačiau jis turi valdžią. Suprantate, jūs turite gerbti jį. Suprantate, jis pastato . . . Tie naujokai išeina ir prisigeria, na, jis pastato juos į vietą. Taip ir diakonas turi pastatyti juos į vietą.

¹³³ Taigi, atminkite, diakonas yra policininkas, ir diakono pareigybė iš tikrųjų yra daug griežtesnė nei dauguma kitų bažnyčios pareigybių. Aš nežinau tarnybos, kuri būtų griežtesnė už diakono tarnybą. Tai tiesa, nes jis turi—jis turi tikrą darbą ir jis yra Dievo vyras. Jis yra Dievo vyras lygiai taip pat, kaip ir pastorius yra Dievo vyras. Be abejo, jis yra. Jis yra Dievo tarnas.

¹³⁴ Taigi, patikėtiniai, vienintelis dalykas, jie yra Dievo įpareigoti prižiūrėti finansus ir rūpintis tuo, ir dalykai, kurie su tuo susiję. Aš kalbėjau jums apie tas garsajuostes ir—ir apie kitus dalykus, kurie čia vyksta, apie pastatą ir remontą, ir rūpinimąsi finansais ir kitais dalykais, tai—tai, dėl ko jie ir yra patikėtiniai: turtas, finansai ir kiti dalykai. Diakonai neturi nieko bendra su tuo. Ir patikėtinis taip pat neturi nieko bendra su diakonų tarnyba.

¹³⁵ Taigi, jeigu diakonai nori paprašyti patikėtinių pagalbos ar ko nors, ar—ar patikėtiniai diakonų, ir jūs visi dirbate kartu . . . Bet tai yra jūsų pareigos, jos skiriasi. Suprantate? Gerai.

¹³⁶ Taigi, ne, neklauskite brolio Nevilo. Jei brolis Nevilas prašo jūsų ką nors padaryti, tai—tai yra jūsų pastorius, su pagarbumu, meile ir visa kita . . . Jeigu jis paklausia: „Broli Kolins, broli Hickerson, broli Tony ar *kas nors*, ar jūs pažiūrėtumėte, kas ten, kampe, negerai?“ Tokiose pareigose, žinote, kaip tikras Dievo vyras.

¹³⁷ Atminkite, jūs darbuojatės ne Branhamo bažnyčiai, ne broliui Nevilui ar man, jūs darbuojatės Jėzui Kristui. Suprantate? Jūs . . . Štai Kam jūs . . . Ir Jis—Jis gerbia jūsų ištikimybę lygiai taip pat, kaip Jis gerbia tą pastorių ar bet kurį kitą, Jis tikisi jūsų ištikimybės! Ir mes norime parodyti savo ištikimybę.

¹³⁸ Taigi, kartais tampa sunku. Man sunku matyti ten sėdintį tarnautoją, aš myliu jį visa savo širdimi, tiesiog turiu jam iš tiesų pasakyti; suprantate, bet su meile, aš turiu ištiesti jam pagalbos ranką. Bet, suprantate, jie ateina pas mane ir sako: „Broli Branhamai, jūs tiesiog esate nuostabus asmuo, kodėl jūs negalite tiesiog šiek tiek eiti į kompromisą dėl krikšto ir dėl *to, ano ar kito*, ir to saugumo, ir dėl gyvatės sėklos?“

¹³⁹ Aš sakau: „Broli, aš myliu jus, bet dabar leiskite mums tie- . . . tiesiog paimti Raštą ir pažiūrėkime, kas yra teisus, o kas ne“. Suprantate, aš turiu sugebėti . . .

¹⁴⁰ „O, taigi, broli Branhamai, sakau jums, jūs visi klystate“. Suprantate, įsiskarščiuoja.

¹⁴¹ „O, - aš sakau, - na, galbūt aš klystu. Tuomet, jei taip, tikrai (ir jūs man sakote, jūs esate . . . jūs žinote, kur aš klystu),

tuomet parodykite, kur aš klystu“. Ir aš esu pasirengęs priimti, suprantate.

¹⁴² Tas pats dalykas: „Ei, tu neturi jokio reikalo sakyti tam vaikui, kad jis atsisėstu“. Taigi, diakonas yra—yra Dievo namų prižiūrėtojas. Suprantate? Taigi, jeigu jūs. . . Jis rūpinasi Dievo namais ir palaiko juose tvarką. Tai, ką sako Raštas, ir jeigu jūs turite ką nors kita, ką diakonas turėtų daryti, ateiškite ir pasakykite man. Suprantate, tas pats dalykas, bet tai—tai yra jūsų pareiga tai daryti, taip, tiesiog palaikyti.

¹⁴³ Ir jūs neturėtumėte niekieno klausti, tai—tai yra tiesiog jūsų pareiga. Brolis Nevilas niekieno neklausinėja, bažnyčia neturi klausti. . . Aš turiu omenyje, patikėtiniai neturi eiti ir klausti brolio Nevilo, ar—ar jis nori, kad ant bažnyčios būtų uždėtas stogas. Suprantate? Ne, ne, tai ne brolio Nevilo reikalas, tai ne mano reikalas - tai jūsų. Diakonai neturi. . .

¹⁴⁴ Tokiu pat būdu ir su pastoriais. „Ką jūs ruošiatės pamokslauti? Aš nenoriu, kad jūs darytumėte *tai*“. Jie neturi teisės taip kalbėti, jis yra po Dievo vadovavimu suprantate, jūsų pastorius. Ir tuomet, jei—jei—jei. . . brolis Nevilas, jis pamokslauja pamokslą, kurį jam davė Viešpats, ir mes visi kartu esame tame. Ir jeigu aš pasakysiu broliui Nevilui kažką neteisingo, Dievas mane laiko atsakingu už tai. Teisingai. Suprantate? Taigi Dievas yra viso to Viršininkas. Suprantate? Ir mes tiesiog darbuojamės kaip Jo ambasadoriai, suprantate, čia, šiuose tarnavimuose.

232. Prašau pa- . . .

Kitas klausimas, ir tuomet, aš manau, mes turime dar vieną, ir tada mes—mes sustosime.

Prašau paaiškinti, kaip mūsų bažnyčioje turi veikti kalbų dovanos. Aš tai padariau. Kada gali būti sutvarkyta bažnyčia kaip . . . ar tiesiog kur turi veikti dovanos? Mes ką tik tai paaiškinome.

233. Kiek i-n-s-t-r-u- . . . Ar jūs suprantate, kas tai yra? [Brolis Bilis Polas sako: „Instrumentų“—Red.] O. Instrumentų Kiek instrumentų mes turime turėti bažnyčioje, išskyrus vargonus ir fortepijoną?

¹⁴⁵ Na, tai priklauso nuo to, ar jūs turėjote styginių instrumentų grupę ar ką jūs ten turėjote, suprantate. Aš nežinau, ką jūs turite, ką tai reiškia, aš nesuprantu to. Bet vargonai ir fortepijonas yra bažnyčios nuosavybė. Taigi, jeigu šlovinimo vadovas sugalvotų turėti trimitus, kornetus ir panašiai, ir kas nors ateitų į bažnyčią ir jie grotų šiais instrumentais. . . ir jie yra grupėje, ir—ir tuomet, žinoma, tada tai turi spręsti jūsų patikėtiniai, turi kreiptis į patikėtinius ir pažiūrėti, ar jie turi pinigų instrumentams įsigyti ir panašiai, ar kažkas panašaus. Aš manau, kad būtent toks ir yra jų klausimas.

¹⁴⁶ Bet jeigu jie turi savo instrumentus, puiku. Jeigu jie neturi savo instrumentų, ir jie yra čia esančios grupės nariai, ne tai, kad asmuo užbėga čia, kartais pagroja ir vėl štai taip išbėga, tai turi būti bažnyčios grupė. Bažnyčia nepirks trimito žmogui, kuris pagroja čia, o rytoj vakare kažkur kitur, ir dar kažkur, užsuka retkarčiais ir truputį pagroja. Ne, pone. Tai turi būti grupė tiesiog čia, organizuota grupė su vadovu, ir tuomet bažnyčia, pakalbėkite su jais apie instrumentų pirkimą.

234. Prašau paaiškinti, kaip mes . . . kaip mes, diakonai, galime išlaikyti žmones tiesiog šventykloje prieš ar po . . . Prašau paaiškinti. [Brolis Bilis Polas skaito klausimą: „**Kaip diakonai gali išlaikyti žmones ramiai šventykloje prieš ir po bažnyčios?**“—Red.] O. Gerai.

¹⁴⁷ Aš siūlyčiau štai ką, broliai. Taigi, tai yra puikus dalykas. Norėčiau, kad mes turėtume daugiau laiko tam, nes tai—tai . . . tai—tai mums kažką reiškia, suprantate. Taigi, bažnyčia nėra . . .

¹⁴⁸ Jeigu jūs norite . . . Jeigu jūs norite paleisti šią garsajuostę kokią vakarą ir išklaudyti ją prieš susirinkimus, kad žmonės suprastų tai, tegul ją paleidžia; tik šią garsajuostės dalį, bet ne daugiau, tik šią. Bet kurią dalį, kurią jūs norite paleisti dėl tam tikro dalyko, tiesiog prasukite, kol ją rasite, ir tada paleiskite. Suprantate, nes tai klausimai.

¹⁴⁹ Taigi, bažnyčios diakonai, kaip aš—aš ir sakiau, yra bažnyčios policija. Bet bažnyčia nėra bendrų susirinkimų namai, skirti bendravimui, draugystei ir pasilinksminimams. Bažnyčia yra Dievo šventovė! Mes ateiname čia . . . Taigi, jeigu mes norime susitikti vieni su kitais, leiskite man ateiti į jūsų namus, jūs ateikite į mano namus, arba jūs eikite į vienas kito namus ir susitikite vieni su kitais. Bet tiesiog šlaistysis po bažnyčią, kalbėtis ir panašiai, tai nedera, broliai; mes ateiname čia, mes viską išmetame iš galvos. Jeigu mes ateitume čia . . .

¹⁵⁰ Pažvelkite, kaip mes tai darydavome prieš daugelį metų. Sesuo Gerti buvo pianistė. Kai aš čia buvau pastoriumi, man—man reikėjo būti pastoriumi, diakonu, patikėtiniu, viskuo kitu vienu metu, suprantate, bet aš—aš turėjau tai daryti. Dabar jums nereikia taip daryti, suprantate, kadangi jūs turite vyrų, kurie tai atlieka. Bet kai . . . Aš turėjau tvarkos prižiūrėtojus, brolių Suardą ir visus kitus, prie durų. Jie turėjo ten prie durų sukrautas knygas, sudėtas kėdėje ar dar kažką. Ir kai kas nors įeidavo, jūs parodydavote jam vietą, kur pasikabinti palta ar padėdavote jiems atsisėsti, paduodavote jiems giesmyną ir paprašydavote „būti maldoje“. Ir tuomet visi įsitaisydavo savo vietose ir tyliai meldavosi iki pat susirinkimo pradžios. Suprantate? Ir tuomet, kai buvo laikas pradėti, sesuo Gerti, pianistė, nueidavo ten ir pradėdavo groti, prieš . . . kai žmonės rinkosi.

¹⁵¹ Aš siūlyčiau, kad jūsų vargonininkė ateitų čia ir pradėtų su tikrai gražia muzika. Jeigu ji negali būti čia, įrašykite tai į

garsajuostę ir tuomet tegul būna tai grojama, ar ką nors kita. Ir tegul skamba muzika, tikrai miela šventa muzika. Taigi . . . Ir paprašykite žmonių . . . Ir jeigu žmonės pradės kalbėtis ir toliau štai taip elgsis, tegul vienas iš diakonų atsistoja prie mikrofono ten, prie stalo, ir pasako: „š, š, š“, - panašiai. Pasakykite: „Čia, bažnyčioje, mes—mes norime, kad jūs ateitumėte šlovinti. Netriukšmaukime dabar, klausykimės muzikos. Užimkite savo vietas, atsisėskite, būkite pagarbūs, suprantate, melskitės arba skaitykite Bibliją. Tai šventykla, čia kur apsisostoje Viešpats. Ir mes norime, kad visi būtų tikrai pagarbūs ir šlovintų, o ne bėgiotų, kalbėtųsi prieš tarnavimą. Jūs susirenkate ir ateinate čia pasikalbėti su Viešpačiu. Suprantate? Arba tyliai melskitės, suprantate, arba skaitykite savo Bibliją“.

152 Kai aš nuvykau į Marble bažnyčią ten prie . . . Norman Vincent Peale, jūs girdėjote apie jį, suprantate. Ir aš užėjau . . . Didis psichologas, mokytojas, žinote. Užėjau į jo bažnyčią, ir aš tiesiog pagalvojau: „Norėčiau, kad ir mano bažnyčia vėl tai darytų“. Tie diakonai stovi tiesiai prie durų, vos tik jūs įeinate. Jie, žinoma, jie įteikia jums sekmadieninės mokyklos lapelį, iš karto nuveda jus. Jam teko ją ištuštinti tris kartus, žinote, joje telpa tik apie keturis ar penkis šimtus, žinote; ir Niujorkas - didelė vieta, ir jis populiarus žmogus. Ir manau, kad jie turėjo turėti vieną klasę dešimtą valandą, ir kitą - vienuoliką, vėl tą patį pamokslą, lygiai tokį pat tarnavimą, tą patį popieriaus lapą. Bet kai jie išsiskirsto, ir jie turėjo (aš manau) penkias minutes, kad bažnyčia būtų tiksliai . . . Niekas kitas negalėjo įeiti, kol jie neišėjo, tuomet diakonai atveria kelią ir kita bažnyčia užpildyta. Jie turėjo tokias senas sėdimas vietas, žinote, jie įeina štai taip ir įsitaiso suoluose, kai jūs atidarote duris. Senamadiška, jie ten stovi jau—jau kokius du šimtus metų, spėju, senoji Marble bažnyčia.

153 Ir bet kur bažnyčioje jūs galėjote išgirsti kaip nukrenta smeigtukas, visi meldžiasi mažiausiai trisdešimt minučių, prieš nuskambant pirmajai vargonų natai, preliudas. Suprantate? Ir tiesiog visi yra maldoje. Aš pagalvojau: „Kaip tai nuostabu!“ Tuomet, kai tas tarnautojas . . . Tas preliudas, maždaug . . . Aš manau, kad jie grojo vieną preliudą maždaug tris ar penkias minutes, „*Koks Didis Tu*“, ar kažką panašaus, maždaug taip. Ir tada, kai jie grojo, visi nustojo melstis, klausėsi preliudo. Suprantate, vyksta pasikeitimas nuo maldos į preliudą. Ir tuomet, kai jie tai sugrojo, tada choro vadovas vadovauja chorui. Tada dainavo visas susirinkimas ir choras. Ir tuomet jie buvo pasiruošę sekmadieninės mokyklos klasei. Suprantate? Ir tada—ir tada, kai ji baigėsi, ten nieko kito nevyko, išskyrus Dievišką šlovinimą, visą laiką, ir štai dėl to mes ten ateiname.

154 Ir aš manau, kad būtų geras dalykas, jeigu mūsų bažnyčia . . . Ir aš tik sakau tai, mes, jau ruošiamės tai padaryti. Suprantate? Padarykite tai. Jeigu kas nors ką nors daro, ir sako, kad: „Aš

manau tai būtų geras dalykas“. Jei tai geras dalykas, tuomet padarykite tai. Suprantate? Mes nenorime atidėlioti jokio gero dalyko, bet kokių atvejų mes tai padarysime. Suprantate? Ir tiesiog eikite į priekį ir—ir atsistokite ten ir—ir jeigu jie pradeda ryte, ar kažkas panašaus, žmonės lankosi, tiesiog tegul kas nors, ar vienas iš—vienas iš diakonų, ar kas nors prieina ten ir sako: „Čia, bažnyčioje, galioja taisyklė. . .“

¹⁵⁵ Aš nežinau, ar jie tai daro; jie galbūt—galbūt. Manęs čia nebūna, suprantate, aš nežinau. Niekada čia nebūnu prieš tarnavimo pradžią.

¹⁵⁶ Ir kai jie ateina ir pradeda kalbėtis, tegul kas nors atsistoja ir sako: „Š, š, š, minutėlė“. Suprantate? Tegul—tegul. . . Tegul sesuo užlipa čia ir tegul ji pagroja tą muziką. Jeigu neturite, išrašykite tai į garsajuostę ir paleiskite, suprantate, vargonų muziką. Ir sakykite: „Dabar mes. . . Bažnyčioje yra nauja taisyklė. Kai žmonės įeina čia, mes nesišnabždame, nesikalbame, bet šloviname. Suprantate? Taigi, dar keletas minučių ir prasidės tarnavimas. Iki tol tiesiog arba skaitykite Bibliją, arba palenkite savo galvą ir tyliai melskitės“. Ir po kelių tokių kartų jie visi išmoks. Suprantate? Suprantate?

¹⁵⁷ Jūs girdite kažką kalbat, tuomet tai tampa. . . po kelių tokių kartų, po kurio laiko pasiekiate vietą, kur kas nors, tarkim, mato kažką kalbantį, niekas kitas nekalba, suprantate, na, tada vienas iš diakonų prieina ir sako: „Mes—mes norėtume, kad jūs šlovintumėte tarnavimo metu“. Jūs suprantate? Suprantate? Suprantate, tai ne pokalbių namai, tai šlovinimo namai. Ar suprantate?

Aš manau, tai buvo. **Prašome paaiškinti. . . Taip. Pažiūrėkime. Taip. Prašom paaiškinti, kaip. . . diakonai turėtų. . . šventovėje.** Taip, tai viskas. Teisingai. Štai ir viskas.

Gerai, taigi, čia paskutinis.

235. Broli Branhamai, kai mes turėjome galimybę tarnavimo pradžioje. . . Aš—aš esu. . . skun-. . . Ne, . . . mes turėjome nusiskundimų. . .

Labai smulkus raštas. Ir „turėjo nusiskundimų“, ar ne? [Brolis Bilis Polas sako: „M-hm“, ir toliau padeda broliui Branhamui skaityti smulkų šriftą—Red.]

. . . turėjo nusiskundimų tarnavimo pradžioje. Mes turime. . . Pažiūrėkime. Mes—mes—mes turime dainas, liudijimus, ir maldas, ir maldų prašymus, individualų dainavimą, ir g-a-. . . galbūt pradedame. . . pradedame tarnavimą vienuoliktą valandą. . . arba po, bet neskiriama daugiau laiko Žodžiui. Kai kurie žmonės tampa neramūs ir turi. . . išeiti anksčiau, nei tai—tai. . . dar prieš—dar prieš pabaigą. Tai. . . Prašome paaiškinti, kiek dainų, ir kokių laiku pradėti pamokslauti. Ir kai kada—kartais mes

turime maldos—maldos prašymus ir tai baigiasi liudijimų tarnavimu, kai kurie dalykai, kurie—kurie ne... atrodo, kad nėra tinkami tuo metu.

158 Taigi, tikiuosi, kad aš tai supratau. Bilis stengiasi man padėti. Garsajuostėje, atsitinka, kad... kas nors susirinkime, tarnavime, klausosi, kas tai buvo, tai Bilis bando man padėti perskaityti tai, kadangi tai parašyta labai, labai smulkiai, ir aš negalėjau perskaityti. Aš supratau bendrą mintį, tai yra, kad: „Kiek dainų turėtume dainuoti prieš pradėdami tarnavimą ir koku laiku turėtų prasidėti tarnavimas?“

159 Taigi, pirmas dalykas, kurį aš noriu čia padaryti - tai išpažinti. Ir kai aš klystu, aš noriu prisipažinti: „Aš klystu“. Suprantate? Ir aš—ir aš—aš čia prisipažinsiu, kad: „Aš esu savotiškas to vadovas“. Nes tai aš užlaikau šiuos tarnavimus gana ilgai ir visa kita, ir tai įvedė bažnyčia į tokią nusistovėjusią tvarką, suprantate, tai darant, bet taip neturėtų būti. Ir taigi, atminti, aš turiu... Aš esu... Buvau jums visiems sakęs: „Sekmadienio vakarą, jei Viešpats leis, sekmadienio vakarą, kad nuo šiol, jeigu man teks pasilikti dar papildomą savaitę, aš pasistengsiu, kad mano tarnavimai truktų ne ilgiau kaip trisdešimt ar keturiasdešimt minučių“.

160 Nes pastebėjau, kad mano tarnavimas, kuris... Jis stovi, ir pamokslas pateikiamas jėgoje; jeigu jūs nueinate per toli, jūs nuvarginate žmones ir jie nesupranta to. Priežastis, dėl kurios aš pateikiau... Aš visą laiką tai žinojau. Suprantate? Sėkmingiausi kalbėtojai yra tie, kurie tiksliai... Jėzus buvo Žmogus, kuris daug nekalbėjo, pažiūrėkite į Jo pamokslus. Pažiūrėkite į Pauliaus pamokslus. Sekminių dieną, jis tikriausiai užtruko penkiolika minučių, ir jis smogė... ten, kažką, kas—kas—kas išsiuntė tris tūkstančius sielų į Dievo karalystę. Suprantate, tiesiog tiesiai į tašką. Suprantate?

161 Ir aš—aš esu kaltas. Nes, aš dariau tai ne todėl, kad nežinau kaip, bet aš įrašinėju garsajuostes, suprantate, ir šių garsajuosčių bus klausomasi namuose ištisas valandas, valandų valandas. Bet, kaip jūs sužinosite, ateinantį sekmadienį, dėl ko aš tai padariau, šį ateinantį sekmadienį, priežastis, dėl kurios aš tai padariau... galbūt aš pasakysiu tai tiesiog dabar garsajuostėje. Priežastis, dėl ko aš tai padariau, tai dėl šio didžiulio svorio tenkančio man dėl šios valandos Žinios, kad galėčiau Ją paskelbti. Taigi, Žinia yra paskelbta, dabar aš skiriu trisdešimt minučių ar kažką panašaus, nuo metų pradžios, savo susirinkimuose... visur, kur tik aš vykstu, ir stengiuosi, ir netgi nustatau savo laikrodį trisdešimčiai minučių ar ne daugiau kaip keturiasdešimt; išsakau tą Žinią ir pakviečiu prie altoriaus, jeigu aš... ar ką aš ruošiuosi daryti, ar pakviesti maldos eilei; ir neužimti tiek daug laiko, kadangi jūs nuvarginate žmones. Aš tai žinau.

162 Bet pažvelkite čia. Aš spėju, per metus, mes neturėjome nė tuzino žmonių, kurie atsistotų ir išeitų, ir kartais aš juos čia užlaikau dvi ir tris valandas. Suprantate? Teisingai. Kadangi mes įrašinėjame šias garsajuostas, kurios keliauja į visą pasaulį, suprantate. Ir žmonės ten, jie valandų valandas sėdi ir klausosi Šito; tarnautojai ir taip toliau, Vokietijoje, Šveicarijoje, Afrikoje, Azijoje ir visur, suprantate, klausosi Šito.

163 Bet, suprantate, dėl šventovės, dėl bažnyčios... Ir tai gerai. Jeigu jūs čia įrašinėjate garsajuostę ir turite dviejų valandų trukmės juostą, įrašykite į ją dviejų valandų pamokslą; bet jeigu jūs neįrašote garsajuostės dėl kažko tai panašaus, tuomet sutrumpinkite mūsų pamokslą, sutrumpinkite pamokslą. Aš pasakysiu jums kodėl, kai kurie užpildomi lengvai, kai kurie ilgai, suprantate, štai taip, ir jūs turite rasti aukso viduriuką tarp jų.

164 Ir taigi, daugelį kartų mes sugadiname savo tarnavimus užsitęsusių liudijimo susirinkimu, kur žinau, kad aš pats esu kaltas dėl to. Ir jūs išeidavote, kai turėdavote gatvės susirinkimus, ir leisdavote atsistoti kokiam pagyvenusiam broliui ten, ir jis atsistos... Ir paprašote, kad jis pasimelstų, ir jis melsis už miesto merą, ir už valstijos gubernatorių, ir už Sąjungos prezidentą, ir—ir už visus štai taip, ir visus pastorius aplinkui, žinote, už kiekvieną atskirai ir už seserį Jones, kuri yra ligoninėje, ir panašiai; ir žmonės stovi, praeina pro šalį gatvėje, jie tiesiog, toliau—tiesiog toliau eina. Suprantate? Jis tiesiog juos išvargino. Mes tiesiog, nors...

165 Suprantate, svarbiausias dalykas dabar - jūsų malda turi būti slaptoje, jūsų pagrindinė, ilga malda. Melskitės visą... Įeikite į slaptą kambarėlį, uždarykite duris. Tai, kur jūs jei norite, melskitės visą dieną, visą naktį ar dvi valandas, melskitės ten. Bet čia, kur žmonių dėmesys nukreiptas į jus, jūsų malda tebūna trumpa ir greita. Padarykite visą savo tarnavimą... Ir didžiąją savo tarnavimo laiko dalį skirkite tam Žodžiui. Tai yra svarbiausias dalykas! Įkalkite tą Žodį taip stipriai, kaip tik jūs galite, suprantate, kad Žodis pasiektų žmones.

166 Taigi, čia mano pasiūlymas. Taigi, dabar atminkite, aš prisipažinau, kad esu kaltas dėl to, kad taip elgiuosi. Bet paskui aš pasakiau, kodėl tai padariau, aš įrašinėju dviejų valandų trukmės Žinios garsajuostas, kurios bus siunčiamos į užsienį ir visur, suprantate. Bet bažnyčia neturėtų sekti tuo pavyzdžiu (pamokslaujant čia bažnyčioje) po to kai tos (dviejų valandų) garsajuostės, bus išsiųstos į įvairias vietas, suprantate, ir iškeliaus štai tokiu būdu.

167 Taigi, štai kokia jūsų tvarka... Leiskite man pateikti jums pavyzdį. Ar tai būtų toks pasiūlymas? Aš sakyčiau, kad bažnyčios durys turėtų būti atidaromos tam tikru laiku, tegul susirinkimas įeina, tegul skamba muzika. Ir tegul visi ateina

šlovinimui, o ne pasikalbėjimui. Ir neleiskite jiems užsilaikyti po tarnavimo, pasakykite jiems, kad: „Išsiskirstome ir išeiname, neužsilaikome. Jeigu jūs norėjote pasikalbėti, yra pilna vietos lauke. Bet tai yra šventovė, išlaikykite ją nesuterštą“. Taigi, jeigu čia veikia Viešpaties Dvasia, išlaikykite tą Viešpaties Dvasia. Suprantate? Ir—ir Ji toliau judės. Jei to nedarysite, jūs tiesiog išidėmėkite mano žodžius, tai žlugs; tikrai žlugs. Ir išlaikykite tai, nes tai yra mūsų pareiga, štai kodėl aš čia ši vakarą. Tiesiog išlaikykite tai suderinta su šiais—su šiais įsakymais.

¹⁶⁸ Dabar pažvelkite, norėčiau pasakyti štai ką. Įprastai, išskyrus atvejus, kai skiriame ypač. . . ir pasakome jiems, kad jūs ruošiatės įrašinėti garsajuostę. Suprantate? Taigi, jeigu brolis Nevilas turi pamokslą, kurį jis ketina čia. . . jis turi pamokslą, kurį jis nori perduoti žmonėms, įrašyti į garsajuostę, ar kažką, sakydamas: „Taigi, kito sekmadienio vakarą mes ruošiamės įrašyti dviejų valandų garsajuostę“, trijų valandų garsajuostę, ar ką—ar ką nors daugiau. „Mes ruošiamės įrašyti dviejų ar trijų valandų garsajuostę, - ar kas tai bebūtų, - ateinančio sekmadienio vakarą“. Ir tuomet žmonės žinos. Ir tada, kai jie ateis, pasakykite: „Taigi, ši vakarą mes įrašinėsime pamokslą į garsajuostę. Ir aš čia turiu pamokslą, aš norėčiau, kad jis būtų įrašytas ir išsiųstas. Aš buvau. . . Aš jaučiu vedimą išsiųsti šį pamokslą. Ir jis bus įrašomas, tai gali užtrukti dvi valandas, tris valandas ar kiek tai užtruks“. Pasakykite tai.

¹⁶⁹ Bet paprastai, kaip aš ir darau, kai atvykstu į vieną iš tokių vietų kaip tie Verslininkų susirinkimai, ar esu savo susirinkimuose, ten maldos eilei. Jeigu aš atsistočiau ten ir pasakyčiau vakare trijų valandų pamokslą, prieš turėdamas išgydymo tarnavimą, suprantate, kur aš atsidursiu? Suprantate? Na, žmonės, kitą vakarą jūsų susirinkimas bus perpus mažesnis nei buvo. Suprantate? Kadangi jie tiesiog negali to padaryti, jiems reikia eiti į darbą ir visa kita.

¹⁷⁰ Aš pasiūlyčiau tai, kad paprastai. . . Taigi, aš stebėjau brolių Nevilą vakar vakare, kai jis pamokslavo. Taigi, aš žinau ir mes visi žinome, jog tai buvo stulbinantis pamokslas. Aš užsirašiau, turiu tai čia, savo kišenėje, kad galėčiau tai panaudoti kituose savo pamoksluose. Teisingai. „*Pabėgimo Kelias*“, suprantate, ir tai buvo nuostabus pamokslas. Matote, kaip greitai jis ją perteikė? Matote, maždaug per trisdešimt penkias minutes, suprantate, ir jis—jis užbaigė. Suprantate? Taigi, tai buvo puiku. Taigi, brolis Nevilas, paprastai jo pamokslai būna panašiai tokie. Matote, tai neužtrunka ilgai. Suprantate? Bet tai, kur jūs sužlugdote savo susirinkimą - tai visas tas ištęstinumas, prieš tai, kai jūs prieinate prie to. Suprantate?

¹⁷¹ Taigi, ir—ir kur jūs tai darote. . . Taigi, aš žinau, ir dabar pažvelkite, aš—aš kalbu tai ne tam, kad ižeisti jus - patikėtinius, diakonus, ar—ar pastorius, bet aš tiesiog sakau

jums: pamatykite, kas yra Tiesa, ir taip turi būti. Dabar, jūs . . . Ką tai daro? Taigi, kiekvienas, jūs visi - geraširdžiai, kiekvienas iš jūsų turit gerą prigimtį. Jeigu taip nebūtų, aš sakyčiau: „Visi, išskyrus brolių *Toki ir toki*, jis neturi geros prigimties, mes visi meldžiamės už jį“. Bet jūs—jūs turite gerą prigimtį, ir jūs esate kantrūs, švelnūs, ramūs vyrai. Tai puiku, bet nebūkite išlepe vyrai.

¹⁷² Jėzus taip pat buvo geraširdis, bet kai atėjo laikas pasakyti: „Parašyta: ‚Mano Tėvo namai yra maldos namai‘ - o jūs pavertėte juos plėšikų lindyne“. Suprantate? Suprantate, Jis—Jis žinojo, kada kalbėti, o kada ne. Štai—štai—štai ką mes turime daryti. Suprantate? Nebuvo, niekada nebuvo tokio asmens kaip Jėzus, Jis buvo Dievas. Ir atmintkite, Jis net . . . Kalbant apie diakoną bažnyčioje, Jis—Jis perėmė vadovavimą! Jis supynė kelias virves ir Jis nelaukė, kad švelniai juos išvesti, Jis išmušė juos, suprantate, iš Dievo namų. Jis atliko diakono vaidmenį, kad būtų pavyzdys *jums*, diakonai. Suprantate, Jis buvo jūsų Pavyzdys. „Ir taigi, parašyta: ‚Mano Tėvo namai yra maldos namai‘“. Taigi, atmintkite, tuomet Jėzus buvo diakonas, jūs tai žinote, Jėzus ėmėsi diakono vaidmens.

¹⁷³ Kai Jis priėjo prie pastoriaus dalies, ką Jis pasakė? „Jūs, akli fariziejai, aklujų vadovai!“ Suprantate, tuomet Jis ėmėsi pastoriaus vaidmens.

¹⁷⁴ Ir kai Jis pasakė jiems, kas įvyks, Jis ėmėsi pranašo vaidmens. Suprantate?

¹⁷⁵ Ir kai jie pareikalavo, kad būtų sumokėta duoklė, Jis ėmėsi patikėtinio vaidmens: „Petrai, nueik ir užmesk kabliuką į upę, ir pirmoji žuvis, kurią tu ištrauksi, turės burnoje monetą. Sumokėk jiems, suprantate, teisingai sumokėk savo skolas“. Mums pasakyta: „Atiduok Cezariui, kas Cezario, Dievui, kas Dievo“.

¹⁷⁶ Jis buvo ir pastorius, ir Pranašas, ir Patikėtinis, ir Diakonas. Tikrai buvo! Taigi, tuomet jūs matote, ką Jis padarė, tegul tai būna jūsų pavyzdys čia, šiuose namuose, šioje Branhamo bažnyčioje, kad mes norime būti namais, kuriuose Jis bus pagerbtas viskuo, kiekvienoje tarnyboje, kiekvienoje vietoje, kad nebūtų priminimo. Kad būtų švelnumas ir meilumas, ir gerumas, tiesiog visas suderinta, kiekvienas žmogus savo pareigose. Suprantate? Štai tokiu būdu, štai tokiu būdu Jis to nori. Jis niekada nekritikavo. Kai atėdavo laikas pasakyti, pavadinti *kas* buvo *kas*, Jis tai įvardydavo. Kai atėjo laikas parodyti švelnumą, tuomet Jis parodė švelnumą. Jis buvo mielas, malonus, supratingas; bet griežtas, ir viskas pas Jį buvo teisinga iki taško, ir Jis parodė jums tą pavyzdį. Taigi, Šventoji Dvasia tiesiog davė man tai. Taigi, aš niekada apie tai negalvojau, kad Jis yra Diakonas, bet Jis buvo. Suprantate? Jis—Jis tuomet veikė kaip diakonas.

177 Taigi, aš pasakysiu štai ką, tarkime, jeigu jūsų tarnavimai prasideda septynios trisdešimt, jei toks laikas, atidarykite savo bažnyčią pusvalandžiu anksčiau, septintą valandą. Tegul pianistei. . . Pasakykite vargonininkei. . . Ar jūs jai mokate? Jūs visi mokate vargonininkei? Ar jai mokama, ar pianistei? Ji tai daro savo noru? Paklauskite jos švelniai. Net jeigu ji norėtų kad už tai būtų mokama, duokite jai kažkiek už tai, pasakykite jai, kad mes norime, jog ji būtų pusvalandį prieš tarnavimą. Ir jeigu ji pasakys: „Na, aš negaliu to padaryti“, - ar kažkas, apgailėstauja, tada tiesiog tegul ji ateina čia ir įrašo kokią nors mielą vargonų muziką. Jūs suprantate? Ir tegul. . . įrašykite tai. . . Neprivalo būti čia kiekvieną kartą, paleiskite savo garsajuostę. Suprantate? Tegul vienas iš diakonų, patikėtinis ar bet kuris, kuris atidaro duris, prižiūrėtojas, uždeda ją ten, garsajuostę, ir tegul ji groja, kol susirinks žmonės. Suprantate? Nes jeigu čia nėra diakonų ar kas nors, tegul, patikėtinis ar kas nors kitas tai padaro, tuomet tegul tai groja pusvalandį.

178 Bet lygiai pusę septynių, tegul suskamba tas varpas ant pastato viršaus. Suprantate? Jūs vis dar turite ten varpą? Taip. Gerai, tegul septynios trisdešimt suskamba jūsų varpas, ir tai reiškia, kad mes nesiruošiamo vaikščioti pirmyn ir atgal po bažnyčią, ir pasisveikinti su Jones ir kitais. Tegul šlovinimo vadovas dirba savo darbą! Jeigu nėra šlovinimo vadovo, tegul diakonai pasirūpina, kad ten. . . ar. . . kad būtų kas nors, kas pradėtų vadovauti šlovinimui, kai suskambės tas varpas. „Atsiverskite savo giesmyną, numeris *toks ir toks*“. Suprantate? Tegul tai būna tiksliai septintą trisdešimt.

179 Gerai, tuomet sudainuokite susirinkimo dainą ir tuomet galbūt sekančią susirinkimo dainą, ir tada tegul kas nors, su kuriuo jau buvo kalbėta, jeigu gali, tegul praveda maldą. Tegul pastorius ar koks. . . Na, pastoriaus ten neturėtų būti, tai turėtų padaryti šlovinimo vadovas. Tai brolis Kapsas, aš manau. Suprantate, jis žinotų, ką daryti, tegul—tegul jis turi ką nors, kas pasakytų. . . ar pats pravesių maldą. Tegul susirinkimas atsistoja maldai, suprantate, tiesiog atsistokite, ir tegul kas nors veda maldą. Taigi, jeigu jūs nežiūrėsite. . .

180 Taigi, mes tikime, kad kiekvienas turėtų ateiti į Dievo namus ir melstis, tai—tai vieta, kur reikia melstis. Bet kai jūs esate toje šventovėje, tausokite savo laiką. Suprantate? Jūs pakvieskite juo visus prie altoriaus, jūs pamatysite, kad kas nors ten bus penkiolika, dvidešimt minučių; jūsų laikas baigiasi.

181 Tai jūsų, suprantate, jūsų maldos namuose. Jėzus pasakė: „Kai meldžiatės, nestovėkite, kaip tai daro veidmainiai, ir—ir ilgai. . . ilgai meldžiatės ir sakote *tą, aną* ar *kitą*, ir—ir panašiai, kad pasirodytumėte“. Suprantate? Jis pasakė: „Kai jūs meldžiatės, . . . įeikite į kambarėlį, slaptą kambarėlį, uždarykite už savęs duris; melskis savo Tėvui, kuris mato slaptoje, Jis

atlygins viešai“. Taigi, štai kaip reikia melstis slaptoje, tai ką Jis liepė daryti.

¹⁸² Bet kai jūs, kas nors, kai jie ateina, tegul šlovinimo vadovas, pasako: „Gerai. . .“ Po pirmos dainos, tegul kas nors pasimeldžia, kas tai bebūtų, tiesiog trumpą maldą. Neatsistokite ir nesimelskite už visus gubernatorius ir panašiai. Jeigu yra kokių nors maldos prašymų, tegul jie būna žinomi, tegul būna pasiūnčiami, tegul juos perduoda, užrašykite tai. Sakykite: „Čia, šį vakarą, maldoje, mes prisimename seserį *Tokią ir tokia*, brolių *Tokiį ir tokiį* ligoninėje, *Tokiį ir tokiį* ir *Tokiį ir tokiį*, ir *Tokią ir tokią*. Prisiminkite juos savo maldose, kai jūs meldžiatės. Broli Jones, ar galėsite prvesti maldą. Atsistokime“. Suprantate? Tegul tai būna padėta ant pakylės. Pasakykite jiems, tegul jie pripranta prie to: „Jeigu jūs turite maldos prašymą, padėkite jį *čia*, štai *čia*“. Neklauskite: „Kas dabar turite prašymą, ar jūs galėtumėte jį paskelbti. . .“ Ir tuomet, pirmas dalykas, kas nors atsistoja ir sako: „Šlovė Dievui!“ Žinote, ir taip pradeda ir pirmas dalykas, žinote, kartais praeina pusvalandis, kol jie užbaigia. Suprantate?

¹⁸³ Mes esame atsakingi už šią bažnyčią, ne už kitas; tai mūsų atsakomybė prieš Dievą. Šios tarnystės yra jūsų atsakomybė prieš Dievą. Suprantate? Priežastis, dėl kurios šį vakarą sakau jums visa tai, yra ta, kad tai yra mano atsakomybė prieš Dievą; tai yra jūsų atsakomybė: Vykdykite tai. Suprantate?

¹⁸⁴ Taigi, ir kai kas nors panašaus. . . leiskite, kad kas nors vestų maldą ir kai jie tai daro, tai puiku, leiskite jiems prvesti maldą, tuomet atsisėskite.

¹⁸⁵ Ir jei turite individualią dainą. . . Taigi, aš to nesakyčiau, aš nenorėčiau. . . Ir jei kas nors nori sudainuoti individualią dainą, paskelbkite tai bažnyčioje. Pasakykite jiems, kad: „Bet kokios individualią dainos ar bet kas, kas nori dainuoti, tegul jie kreipiasi į šlovinimo vadovą dar prieš prasidedant bažnyčiai“. Ir turėkite tai. . . Sakykite: „Na, aš atsiprašau, broli, aš norėčiau. . . tikrai norėčiau tai padaryti, bet aš—aš turiu savo individualią dainą šiam vakarui. Galbūt, jeigu jūs pasakytumėte man, kad jūs būsite čia tam tikrą vakarą, aš tai išrašysiu į programą dėl jūsų. Matote, aš turiu savo programą, surašytą čia“.

¹⁸⁶ Tegul—tegul brolis Capps ar bet kuris kitas, kuris veda šlovinimą. . . Ir turi šlovinimo vadovą, nesvarbu, kas tai būtų. Ir neleiskite jiems atsistoti ir sakyti arba kalbėti taip, tarsi jie būtų pamokslininkai, suprantate. Tegul jie atsistoja ir veda šlovinimą, tai yra jų reikalas.

¹⁸⁷ Tai pastoriaus reikalas - pamokslauti, suprantate, o ne vesti šlovinimą. Jis neturi vesti šlovinimo, šlovinimo vadovas veda šlovinimą. Jis yra atsakingas ir turėtų išeiti atsinaujinęs po Šventosios Dvasios patepimu, iš tarnybinio kambario ten,

kažkur, kai ateina laikas. Jis net neturi būti ant pakyls, kai tai vyksta. Tegul jis pasilieka tarnybiniame kambaryje ten, suprantate, ar čia gale, ar kur tai bebūtų, vidinio ryšio sistema leis jam žinoti, suprantate, kai ateis laikas. Kai jis išgirs tą paskutinį . . . jeigu ten yra koks nors solinis ar duetas, ar kažkas, jūsų trečiai dainai. Suprantate?

188 Taigi jūs turėjote dvi susirinkimo dainas, malda, jūsų paaukojimus, jeigu jūs ruošiatės juos priimti. Ir tegul kiekvienas vyras būna savo tarnybos poste. Pasakykite: „Gerai, kol mes sudainuosime šią paskutinę dainą, taigi, jei tvarkos prižiūrėtojai nori, tegul jie išeina į priekį vakariniam paaukojimui“. Suprantate? Ir kol jie užbaigia dainuoti tą dainą, štai tvarkos prižiūrėtojai stovi čia. Sakydami: „Gerai, dabar mes melsimės ir maldoje mes norime prisiminti *Toki ir toki* čia, ir *Toki ir toki*“, - perskaito tai, žinote, štai taip, štai taip. „Gerai, visi atsistoja. Broli, ar pravesite malda?“ Tada viskas baigiasi.

189 Tuomet, kol jie dainuoja antrą dainą, ar bet kurią, ką jūs dainuojate, jūs prieš surenkant savo paaukojimus, jeigu jūs ruošiatės rinkti paaukojimus. Palikite tai. . . Aš paimečiau pirmą dainą, tuomet pravesčiau vakarinį paaukojimą, ir tada pratęsčiau antrą dainą, ir tuomet toliau. Tada te jūsų paskutinė daina čia, te jūsų paskutinė daina, suprantate, būna pastoriaus pakvietimas. Ir kai tik sudainuojamas šis paskutinis himnas, tegul vargonai pradeda jūsų—jūsų—jūsų preliudą, išeina jūsų pastorius. Suprantate, viskas tvarkoje. Visi tyli. Daugiau nėra ką sakyti. Kiekvienas diakonas savo tarnybos poste. Pastorius stovi ten.

190 Išeina, pasveikina savo klausytojus, atsiverčia savo Knygą ir sako: „Ši vakarą mes skaitysime iš Biblijos“. Suprantate, po to kai jis tai paruošia: „Mes skaitysime iš Biblijos“. Ir kartais tai yra geras dalykas, jeigu jūs sakote: „Pagerbiant Dievo Žodį, atsistokime, kol mes skaitysime Žodį“. Suprantate, tuomet skaitote: „Ši vakarą aš skaitysiu iš Psalmių Knygos“, ar kuri tai bebūtų. Arba tegul skaito kas nors kitas, šlovinimo vadovas, ar kolega, kas nors, kas yra su jumis, tegul jis perskaito tai, kas bebūtų; kur geriausia būtų, jeigu jūs pats perskaitytumėte, jeigu jūs galite. Tuomet štai taip perskaitykite tai, tada paimekite savo temą. Suprantate? Per tiek laiko, jūs sugaišote apie trisdešimt minučių, kaip tik tuo metu bus maždaug aštuonios valandos.

191 Ir nuo aštuonių iki maždaug be penkiolikos devynios, kažkur tarp trisdešimties ir keturiasdešimt penkių minučių, išdėstykite tą Žodį taip, kaip Šventoji Dvasia jums duoda, suprantate, štai taip, tiesiog sudėliokite Jį tiesiog tokiu būdu, kaip Jis liepia tai padaryti, suprantate, po patepimu.

192 Tada pakvieskite prie altoriaus, sakydamas: „Jeigu kas nors čia, šioje bažnyčioje, norėtų priimti Kristų kaip Gelbėtoją, mes

prašome jūsų, kviečiame jus prie altoriaus tiesiog dabar, tiesiog atsistokite“. Suprantate?

¹⁹³ Ir jeigu—ir jeigu niekas neatsistoja, paklauskite: „Ar yra čia kas nors, kas norėtų priimti krikštą, kas jau atgailavo ir nori būti pakrikštytas vandenyje, nuodėmių atleidimui? Jeigu jie norėtų ateiti, mes dabar suteikiame jums tokią galimybę. Ar ateitumėte, kol dar groja vargonai?“ Jūs suprantate?

¹⁹⁴ Niekas neateina, tuomet paklauskite: „Ar yra čia kas nors, kas norėtų . . . , kas dar niekada negavo Šventosios Dvasios krikšto ir norėtų tai padaryti šį vakarą, norėtų, kad mes pasimelstume už jus?“ Na, galbūt kas nors ateis, tuomet tegul du ar trys uždeda ant jų rankas, pasimeldžia už juos. Pasiųskite juos tiesiai į vieną iš tų kambarių, kas nors ten karu su jais, pamokykite juos, kaip priimti Šventosios Dvasios krikštą. Visas susitrinkimas yra toli nuo jų.

¹⁹⁵ Jeigu kas nors ateis . . . norės priimti Kristų ir stovės ten prie altoriaus, kad už jį pasimelstų, padarykite savo . . . tegul jie pasimeldžia. Ir kai jie tai darys, tiesiog pasakykite: „Dabar palenkite savo galvas, mes melsimės“. Ir paklauskite: „Ar jūs tikite?“

¹⁹⁶ Jei kokia nors smulkmena užlaikytų susirinkimą, pasiųskite juos tiesiai į maldos kambarį, ir nueikite ten kartu su jais ar pasiųskite ką nors su jais. Ir tegul susirinkimas tęsiasi toliau, suprantate, štai taip, jūs niekur jų neužlaikėte. Suprantate?

¹⁹⁷ Ir tada, kol . . . prieš . . . Per—per keletą . . . tuomet, jeigu jie, tarkim, jeigu niekas neateina, tada paklauskite: „Ar yra kas nors, kas šį vakarą norėtų būti pateptas aliejumi dėl savo ligos? Mes čia meldžiamės už ligonius“.

¹⁹⁸ „Na, aš norėčiau su jumis pasimatyti privačiai, broli Nevilai“.

„Na, pasimatysime kabinete. Kreipkitės į vieną iš diakonų, jie tuo pasirūpins“. Suprantate?

„Ir aš norėčiau jums kai ką pasakyti, broli“.

„Na, vienas iš čia esančių diakonų palydės į kabinetą, ir mes . . . Pasimatysime iš kart po tarnavimo“.

¹⁹⁹ „Dabar, kai mes atsistosime, išsiskirstymui“. Matote, tai neužėmė daugiau kaip valandos ir keturiasdešimt penkių minučių. Suprantate? Matote, valanda ir trisdešimt minučių, jūsų tarnavimas baigėsi. Jūs gavote nedidelį, greitą kumštelėjimą; jūs—jūs davėte tai, kas atiduota; jūs padarėte . . . ir visi patenkinti, ir grįžtate namo gerai jausdamiesi. Suprantate? Jeigu ne, tuomet, suprantate, jeigu jūs leidote . . . Suprantate, jūs—jūs—jūs norėjote gero, suprantate, bet matote . . .

²⁰⁰ Žinote, ant šios pakylos aš maždaug trisdešimt trejus metus, trisdešimt trejus metus ir visame pasaulyje. Per tiek laiko jūs kažko išmokstate, žinoma. Suprantate? Jeigu ne, jūs geriau

pasitraukite. Taigi tuomet, suprantate, aš sužinojau štai tai: Taigi, jeigu jūs turite reikalą tik su Šventaisiais, žmogau, jūs galite pasilikti visą naktį, jei tik norite. Bet jūs. . . Suprantate, jūs turite reikalą ne tik su jais, jūs bandote pagauti ir tuos čia. Štai kuriuos jūs pagaunate, jūs turite darbuotis jų lauke. Suprantate? Ir ne. . . Atveskite juos čia, ir tuomet leiskite ateiti Žodžiui, ir tada, suprantate, niekuo negalima skųstis. Jeigu jie nori su jumis susitikti dėl ko nors, na, puiku, nuveskite juos tiesiai į kabinetą štai taip, bet neužlaikykite susirinkimo.

²⁰¹ Tuomet, žinote, žmonės atsistos ir sakys: „Na, aš sakau jums, praveskime gerą liudijimo susirinkimą“. Suprantate? Aš nenoriu nieko kritikuoti, aš tiesiog noriu jums pasakyti Tiesą. Aš noriu pasakyti jums Tiesą. Suprantate? Aš pastebėjau, kad liudijimų susirinkimai daugumoje. . . jie—jie kartais padaro daugiau žalos nei naudos. Suprantate, jie tikrai padaro.

²⁰² Taigi, jei kas nors turėtų tikrai jaudinantį, gerą liudijimą prabudimo metu, žinote, jūs turite prabudimą, žinote, susirinkimas, ir kas nors buvo išgelbėtas ir tiesiog laukia, kad galėtų pasakyti žodį, na, telaimina Dievas, tegul jis išlieja savo sielą. Jūs suprantate? Jeigu jis—jei jis nori—jei jis nori tai padaryti, suprantate, tiesiog prabudimo metu, pasakykite: „Aš tik noriu pasakyti: ‚Ačiū Viešpačiui už tai, ką Jis padarė dėl manęs‘. Jis išgelbėjo mane praėjusią savaitę, ir mano širdis dega Dievo šlovei. Ačiū Dievui“, - atsisėskite. Amen! Tai puiku, tęskite. Suprantate, tai viskas gerai.

²⁰³ Bet kai jūs sakote: „Taigi, tęskite. Kas sekantis? Kas sekantis? Dabar pasiklausykime žodžio, pasiklausykime liudijimo žodžio“. Taigi, jeigu jūs turite tam skirtą susirinkimą, tam tikrą vakarą, suprantate, jūs ruošiatės: „Ši vakarą. . . kito trečiadienio vakarą vietoj maldos susirinkimo bus liudijimo susirinkimas. Mes norime, kad visi ateitų, ir tai bus liudijimų susirinkimas“. Ir tada, kai jie susirenka į—į tą vietą, kad paliudytų, perskaitykite Žodį, pasimelskite ir tada pasakykite: „Taigi, mes paskelbėme, kad tai yra liudijimų vakaras“. Taigi, tegul žmonės liudija per tą valandą ar keturiasdešimt penkias minutes, ar trisdešimt minučių, ar kiek ten bebūtų, ir tuomet—tuomet taip tęskite toliau. Suprantate, ką aš turiu omenyje? Ir aš manau, kad tai padės jūsų susirinkimui, tai apskritai viskam, jeigu jūs darysite tai tokiu būdu.

²⁰⁴ Taigi, tai. . . aš jau vėluoju, todėl. . . Broliai—broliai, tai yra geriausia, kiek man žinoma. Aš matau, kas yra jūsų širdyje, tai yra mano geriausiai žinomi klausimai, kuriuos jūs uždavėte. Taigi, nuo šiol jūs žinote. Ir jei kada nors kils kokių tai minčių, paimekite garsajuostę. Paklauskite. . . Pasiklausykite garsajuostės. Jei tai skirta diakonams, patikėtiniams ar kam tai bebūtų, tegul bus paleidžiama garsajuostė. Tegul ji bus paleidžiama susirinkimui, jeigu jie norės jos pasiklausyti. Gerai. Ir tai—tai yra geriausia, kiek man žinoma apie Dievo valią šiai

bažnyčiai čia prie Aštuntosios ir Penn gatvės, ir būtent taip aš pavedu jums, broliai, vykdyti tai, vadovaujant Šventajai Dvasiai, su visu gerumu ir meile, rodydami savo malonę žmonėms, kad jūs esate krikščionys. Ir *krikščionis* - nereiškia kūdikio, kurį galima bet kur pastumti, tai reiškia „žmogų, pilną meilės, bet lygiai taip pat pilną meilės Dievui, kaip ir susirinkimui“. Suprantate, ką aš noriu omenyje?

²⁰⁵ Ar yra koks klausimas? Garsajuostė beveik baigiasi ir manęs ten kažkas laukia. Kelintą valandą mes turėtume būti ten? [Bili Polas atsako: „Dabar“—Red.] Dabar. Jis pats atvyksta? [„Aš nueisiu jo pasitikti“.] Gerai. Gerai, pone.

²⁰⁶ Taigi, aš žinau, kad mes dabar išsiskirstysime, jei nebus—nebus daugiau jokių klausimų. A? Taigi, jeigu ne, užbaikime. Taip. Taip, broli Kolinsai? [Brolis Kolinsas sako: „Gal būtų geriau, jei garsajuostės būtų išjungtos“—Red.] Gerai. [Tuščia vieta juostoje.]

²⁰⁷ Na, broliai, aš esu labai dėkingas, galėdamas būti čia su jumis ši vakarą ir su broliu Nevilu, ir su diakonais, ir su patikėtiniais, ir su sekmadieninės mokyklos vadovais, su jumis visiems. Mes tikime, kad Viešpats padės jums dabar vykdyti šiuos nurodymus dėl Dievo karalystės. Taip sakiau todėl, kad, mano manymu, jūs iš vaikų jau tapote suaugusiais. Kai jūs buvote vaikas, kalbėjote kaip vaikas ir jūs supratote kaip vaikas. Bet dabar esate suaugę, tad elkitės kaip suaugusieji Dievo namuose, teisingai elgdamiesi ir gerbdami savo pareigas bei gerbdami kiekvieną tarnystę. Kiekvieną dovaną, kurią Viešpats mums davė, sutvarkykime tai ir pagerbkime Dievą savo dovanomis ir tarnavimu.

Pasimelskime.

²⁰⁸ Dangiškasis Tėve, mes dėkojame Tau ši vakarą, kad surinkai čia žmones, kurie paskirti tarnystei čia, vykdyti Viešpaties darbą, kuris yra vykdomas čia Džefersonvilyje šioje bažnyčioje. Dieve, te Tavo ranka būna ant jų, Tu padėk jiems ir palaimink juos. Te susirinkimas ir žmonės supranta ir žino, kad tai skirta Dievo karalystei puoselėjimui, kad taptume supratingi žmonės, pažintume Dievo Dvasią ir žinotume, ką daryti. Suteik tai, Tėve. Išlydėk mus dabar su Savo palaiminimais, ir te Šventoji Dvasia mus globoja, veda ir saugo, ir te mus visada randa ištikimus atliekant savo pareigas. Mes meldžiame Jėzau Kristaus Vardu. Amen.

BAŽNYČIOS TVARKA LIT63-1226
(Church Order)

SERIJOS - BAŽNYČIOS DOKTRINA, VADOVAVIMAS IR TVARKYMAS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba ketvirtadienio vakarą, 1963 m. gruodžio 26 d., oficialiame Branhamo bažnyčios tarybos posėdyje, Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje. Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Irašų.

LITHUANIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org